

СЛУЖБЕНИ ГЛАСНИК РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Језик
српског народа

ЈУ Службени гласник Републике Српске,
Бања Лука, Вељка Млађеновића бб
Телефон/факс: (051) 456-331, 456-341
E-mail: sgrs.redakcija@slglasnik.org
sgrs.oglasi@slglasnik.org
sgrs.finansije@slglasnik.org
sgrs.online@slglasnik.org

www.slglasnik.org

Четвртак, 18. мај 2017. године
БАЊА ЛУКА

Број 47 Год. XXVI

Жиро рачуни: Нова банка а.д. Бања Лука
555-007-00001332-44
НЛБ банка а.д. Бања Лука
562-099-00004292-34
Sberbank а.д. Бања Лука
567-162-10000010-81
UniCredit Bank а.д. Бања Лука
551-001-00029639-61
Комерцијална банка а.д. Бања Лука
571-010-00001043-39
Addiko Bank а.д. Бања Лука
552-030-00026976-18

756

Члан 3.

На основу Амандмана XL тачка 2. на Устав Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 28/94), доносим

УКАЗ

О ПРОГЛАШЕЊУ ЗАКОНА О ПРЕВОЗУ У ДРУМСКОМ САОБРАЋАЈУ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Проглашавам Закон о превозу у друмском саобраћају Републике Српске, који је Народна скупштина Републике Српске усвојила на Осамнаестој сједници, одржаној 27. априла 2017. године, а Вијеће народа 10. маја 2017. године констатовало да усвојеним Законом о превозу у друмском саобраћају Републике Српске није угрожен витални национални интерес ни једног конститутивног народа у Републици Српској.

Број: 01-020-1392/17
10. маја 2017. године
Бања Лука

Предсједник
Републике,
Милорад Додик, с.р.

ЗАКОН

О ПРЕВОЗУ У ДРУМСКОМ САОБРАЋАЈУ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

ГЛАВА I

ОСНОВНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 1.

Овим законом уређују се услови за вршење превоза лица и ствари у друмском саобраћају као јавни превоз и превоз за властите потребе и начин вршења превоза, регистрација редова вожње, рад аутобуских станица и терминала градског, односно приградског превоза лица, рад станица техничког прегледа возила на територији Републике Српске и инспекцијски надзор.

Члан 2.

(1) Превоз лица и ствари у друмском саобраћају може се вршити као јавни превоз и превоз за властите потребе.

(2) Јавни превоз у смислу овог закона је превоз лица и ствари уз накнаду, који је под једнаким условима доступан свим корисницима.

(3) Превоз за властите потребе, у смислу овог закона, јесте превоз лица и ствари који се врши без накнаде, а ради задовољења потреба у оквиру регистроване дјелатности власника, односно корисника моторног возила.

(1) Јединица локалне самоуправе посебним прописом, у складу са овим законом и прописима донесеним на основу њега, уређује превоз лица и ствари на својој територији, а посебно:

1) начин, организацију и услове за вршење јавног превоза лица и ствари,

2) начин, организацију и услове за вршење такси превоза и

3) превоз запрежним возилима, самарицама, пољопривредним машинама, туристичким возом, мотоциклима и мотоциклима са приколицом, трициклима на моторни и други погон.

(2) Надлежни орган за доношење прописа из става 1. овог члана је скупштина јединице локалне самоуправе.

(3) Ако град у свом саставу има више општина, надлежни орган из става 2. овог члана је скупштина града.

(4) Прије доношења прописа из става 1. овог члана јединица локалне самоуправе дужна је да прибави мишљење Министарства саобраћаја и веза (у даљем тексту: Министарство) и поступи по упутствима датим у њему.

(5) Прописом из става 1. тачка 1) овог закона надлежни орган јединице локалне самоуправе може утврдити услове које обавезно испуњава возило којим се врши јавни превоз лица.

Члан 4.

(1) Поједини изрази употребљени у овом закону имају сљедеће значење:

1) аутобус је моторно возило намијењено за превоз лица које поред сједишта за возача има више од осам сједишта,

2) возило је свако моторно или прикључно возило, или скуп возила којим се врши превоз лица или ствари у друмском саобраћају,

3) минимално вријеме вожње је најмање вријеме вожње између аутобуских станица или аутобуских стајалишта, односно између аутобуских станица и аутобуских стајалишта из важећег даљинара,

4) највећа дозвољена маса возила је маса возила заједно са његовом носивошћу,

5) прикључно возило је возило намијењено да буде вучено возилом на моторни погон, било да је конструисано као приколица или као полуприколица,

6) регистар превозника је преглед свих превозника који посједују лиценцу превозника, а који је јавно доступан посредством објављивања на интернет страници Министарства,

7) релација је растојање између аутобуских станица, аутобуских стајалишта, односно аутобуских станица и аутобуских стајалишта на аутобуској линији или између два мјеста из путног листа у ванлинијском превозу,

8) теретно возило је свако моторно возило које је намијењено за превоз терета и

9) траса је путања кретања возила у обављању превоза лица и ствари.

(2) Граматички изрази употребљени у овом закону за означавање мушког или женског рода подразумијевају оба пола.

ГЛАВА II

УСЛОВИ ЗА ВРШЕЊЕ ПРЕВОЗА

Члан 5.

(1) Превозник је правно лице или предузетник који посједује одговарајућу лиценцу превозника и обавља превоз лица, односно ствари.

(2) За приступ тржишту и вршење дјелатности друмског превоза превозник је дужан да испуњава опште и посебне услове прописане овим законом и актима донесеним на основу закона.

Члан 6.

(1) Превоз може бити превоз лица и превоз ствари.

(2) Општи услови за вршење превоза лица и ствари стичу се регистрацијом дјелатности превоза лица и ствари у друмском саобраћају код надлежног регистрационог суда или надлежног органа јединице локалне самоуправе, у складу са посебним прописима.

Члан 7.

(1) Превоз лица и ствари може се вршити искључиво возилом које је технички исправно и регистровано и које испуњава техничко-експлоатационе и друге услове утврђене прописима о безбједности саобраћаја на путевима и има својства предвиђена одговарајућим стандардима за поједине врсте возила.

(2) На моторном возилу намијењеном за превоз, изузев путничких аутомобила којима се врши превоз за властите потребе и рентакар возила на прописан начин, исписује се пословно име и сједиште превозника.

Члан 8.

(1) Моторним возилом намијењеним за јавни превоз и превоз за властите потребе може управљати возач који је стручно оспособљен, у радном односу код власника, односно корисника возила и који испуњава услове утврђене прописима о безбједности саобраћаја на путевима.

(2) Стручна оспособљеност из става 1. овог члана подразумијева стицање почетне квалификације и обавезно редовно периодично оспособљавање.

(3) Почетна квалификација стиче се:

1) стручном обуком за професионално управљање возилом, која се врши у складу са прописима из области образовања одраслих,

2) завршеним најмање трећим степеном образовања саобраћајне струке - возач моторног возила или најмање четвртим степеном образовања саобраћајне струке друмског смјера или

3) ако је возач до 1992. године стекао квалификацију возача моторног возила.

(4) Обавеза стручне оспособљености из става 2. овог члана не односи се на возаче који управљају моторним возилима:

1) са највише 1 + 8 регистрованих сједишта,

2) чија је највећа допуштена маса до 3.500 kg,

3) чија максимална дозвољена брзина кретања не прелази 45 km/h,

4) која се користе за превоз за властите потребе лица и ствари,

5) која користи војска, цивилна заштита, ватрогасна служба, Министарство унутрашњих послова или су под њиховом контролом и

6) специјалне намјене (санитетска возила, возила за одвоз смећа, погребна возила, возила за превоз пчела, луна-парк, тест вожње, нова или преправљена возила која још нису пуштена у саобраћај и слично).

(5) Редовно периодично оспособљавање из става 2. овог члана врши се у складу са прописима из области образовања одраслих сваких седам година.

(6) Обавезно је да се у моторном возилу из става 4. т. 2), 3) и 4) овог члана налази доказ да је возач који управља тим возилом у радном односу код власника, односно корисника возила.

(7) Доказ из става 6. овог члана може бити легитимација за возача моторног возила или копија пријаве за пензионо и инвалидско осигурање, односно копија обрасца пореске управе о уплати доприноса.

(8) Легитимација за возача моторног возила је исправа којом се у складу са овим законом доказује право управљања возилима намијењених за вршење појединих врста превоза.

(9) Министар доноси правилник који разрађује стручно оспособљавање возача, услове и поступак издавања легитимације за возача моторног возила.

Члан 9.

(1) Поред општих услова из члана 6. овог закона, превозник је обавезан да испуњава и следеће посебне услове за вршење превоза лица и ствари:

1) техничке услове, односно да има у власништву или држи по основу лизинга моторно возило које испуњава техничко-експлоатационе и еколошке услове за поједине врсте превоза, и то најмање:

1. два аутобуса за вршење јавног линијског превоза лица,

2. један аутобус за вршење јавног ванлинијског превоза лица,

3. једно теретно моторно возило за вршење превоза ствари;

2) услове који се односе на добар углед;

3) услове у вези са финансијским положајем и

4) услове у вези са стручном оспособљеношћу.

(2) Испуњавањем услова из става 1. овог члана превозник стиче право на лиценце превозника.

(3) Лиценца превозника је одобрење које се издаје за вршење одређене врсте превоза.

(4) Лиценце из става 2. овог члана издаје Министарство, на период од десет година.

(5) На захтјев превозника Министарство издаје и одговарајући број извода из лиценце чији број одговара броју возила са којима превозник располаже, на период важења лиценце превозника из става 3. овог члана.

(6) Извод из лиценце је одобрење за возило којим се врши превоз лица или ствари.

(7) Одговарајуће лиценце за превоз лица и ствари у међународном друмском саобраћају издате од Министарства комуникација и транспорта БиХ замјењују лиценце из става 2. овог члана.

(8) Министар доноси правилник којим се разрађују услови и поступак издавања лиценце превозника, извода из лиценце и начин означавања возила.

Члан 10.

(1) Превозник може почети са превозом ако у складу са овим законом посједује лиценцу превозника, односно извод из лиценце и легитимацију за возача моторног возила.

(2) Од обавезе посједовања лиценце превозника, односно извода из лиценце из става 1. овог члана изузета су:

1) правна лица и предузетници који врше превоз ствари искључиво са теретним моторним возилима или скупом возила, при чему највећа допуштена маса возила не прелази 3.500 kg,

2) носиоци пољопривредног газдинства који врше превоз ствари за властите потребе искључиво са теретним моторним возилима или скупом возила, при чему носивост возила или скупа возила не прелази 5.000 kg,

3) правна лица и предузетници који врше превоз лица за властите потребе,

4) правна лица и предузетници који врше превоз искључиво моторним возилима чија највећа допуштена брзина не прелази 40 km/h и

5) правна лица и предузетници који врше превоз искључиво са возилима специјалне намјене (санитетска возила, ватрогасна возила, возила за одвоз смећа, погребна возила, возила за превоз пчела, луна-парк и сл.).

(3) Од обавезе посједовања легитимације за возача моторног возила из става 1. овог члана изузети су возачи који управљају возилима из члана 8. став 4. овог закона.

Члан 11.

(1) Лиценца превозника и извод из лиценце престају да важе:

1) истеком рока важења,

2) даном брисања превозника из регистра пословних субјеката, односно престанка важења рјешења за рад које је издао надлежни орган јединице локалне самоуправе и

3) даном престанка испуњавања услова за добијање лиценце превозника.

(2) Легитимација за возача моторног возила престаје да важи:

1) истеком рока важења и

2) даном престанка испуњавања услова за добијање легитимације.

(3) Продужење важења лиценце превозника, извода из лиценце и легитимације за возача моторног возила врши се по поступку и начину као и приликом издавања.

Члан 12.

(1) У возилу којим се врши превоз обавезно је да се налази оригинал потврда о регистрацији возила, потврда о извршеном редовном техничком прегледу, извод из лиценце, легитимација за возача моторног возила и путни налог за возило прописно издат, овјерен и попуњен.

(2) Путни налог је документ којим се одобрава употреба возила.

(3) Обавези издавања путног налога из става 1. овог члана не подлијежу такси возила, возила ауто-школа, рентакар возила, возила у власништву предузетника или носиоца пољопривредног газдинства у вршењу превоза за властите потребе и путничка моторна возила са највише 1 + 8 регистрованих сједишта у власништву физичких лица, предузетника и правних лица, осим јавних предузећа и буџетских корисника.

(4) Министар доноси правилник којим се прописују образац, садржај и начин попуњавања путног налога.

Члан 13.

(1) Возила којима се врши превоз подлијежу редовним и ванредним техничким прегледима у складу са одредбама прописа о безбједности саобраћаја.

(2) Изузетно, на аутобусима којима се врши повремено организовани ванлинијски превоз дјете предшколског узраста, ученика и студената (екскурзије, излети и слично) обавезан је ванредни технички преглед који није старији од 72 часа у односу на вријеме почињања превоза.

(3) Техничке прегледе возила врше станице техничког прегледа возила у складу са одредбама овог закона и прописима о безбједности саобраћаја на путевима.

ГЛАВА III

ЈАВНИ ПРЕВОЗ

Члан 14.

(1) Према врсти превоза, јавни превоз се дијели на јавни превоз лица и јавни превоз ствари.

(2) Према територијалном значају, јавни превоз се дијели на републички превоз и превоз на територији јединице локалне самоуправе.

(3) Јавни превоз лица и ствари може се вршити властитим моторним возилом или моторним возилом прибављеним посредством лизинга.

Члан 15.

(1) Републички превоз, у смислу овог закона, јесте јавни превоз лица и ствари између двију или више јединица локалне самоуправе на територији Републике Српске.

(2) Приградски превоз, у смислу овог закона, јесте јавни превоз лица и ствари који се врши између два или више насеља на територији јединице локалне самоуправе, а која су означена таблама насељеног мјеста.

(3) Градски превоз, у смислу овог закона, јесте јавни превоз лица и ствари који се обавља у оквиру једног насеља на територији јединице локалне самоуправе.

Члан 16.

(1) У оквиру регистроване дјелатности превоза, превозник је обавезан да превезе сва лица, односно све ствари које овим законом или посебним прописом нису изузете од превоза.

(2) У моторном возилу којим се врши јавни превоз лица и ствари у друмском саобраћају не могу се превозити болесна лица која могу да угрозе здравље других лица или лица која су под дејством алкохола, других опојних средстава, животиње, лешеви, експлозивне материје, предмети који могу повриједити, оштетити, упрљати или причинити штету на возилу, лицима и стварима која се превозе.

(3) У моторном возилу којим се врши јавни превоз лица могу се превозити слијепи и слабовида лица у пратњи пса водича који је извјежбан за вођење слијепих и слабовидних лица, редовно вакцинисан, држи се на повоцу и носи корпу за њушку.

(4) Министар доноси правилник којим се прописује начин вршења послова и задатака чланова посаде моторних возила.

1. Јавни превоз лица и ствари

Члан 17.

(1) Јавни превоз лица врши се као линијски и ванлинијски.

(2) Забрањено је вршење јавног превоза лица:

1) ако превоз врши путничким возилом или аутобусом лице које нема својство превозника, а који се врши два или више пута током дана, седмица или мјесеци, при чему се врши превоз различите групе лица, на истом или сличном превозном путу или лица која се превозе, укрцавају или искрцавају на аутобуским станицама, односно стајалиштима или на истим или сличним мјестима укрцавања или искрцавања и лица која се превозе нису у сродству са лицем које управља возилом,

2) ако је уговорена или наплаћена услуга превоза,

3) ако се превоз обавља на релацијама на којима постоји линијски превоз,

4) ако се врши превоз "од врата до врата" и

5) ако се обавља на основу јавног оглашавања.

(3) У циљу утврђивања забрањеног превоза из става 2. овог члана, инспекцијски орган може утврђивати да ли је лице које управља возилом (власник или корисник возила) у могућности да из сопствених прихода, односно прихода остварених по основу рада, социјалних или пензијских прихода финансира износ трошкова за гориво које је утрошено

за разлику броја пређених километара у тренутку вршења инспекцијске контроле и броја пређених километара евидентираних у записнику о посљедњем техничком прегледу.

Члан 18.

(1) Линијски превоз лица је превоз лица који се обавља на аутобуској линији по утврђеном и регистрованом реду вожње и утврђеној и објављеној цијени.

(2) Аутобуска линија је релација на којој се врши јавни превоз лица у складу са претходно утврђеним и регистрованим редом вожње и цјеновником услуга превоза лица.

(3) Линијски превоз лица врши се на основу регистрованог реда вожње и цјеновника услуга превоза.

(4) Ред вожње је документ којим се утврђују елементи за обављање линијског превоза у друмском саобраћају и који садржи: релацију на којој се врши превоз, врсту и број аутобуске линије, назив превозника, редослијед аутобуских станица и аутобуских стајалишта и њихову удаљеност од почетне станице, вријеме поласка и доласка за сваку станицу и стајалиште, период одржавања линије, учесталост одржавања, рок важења реда вожње и податке о кооперантском односу.

(5) Цјеновник је документ који сачињава превозник, а којим се утврђују цијене услуга за поједине врсте превоза.

(6) Ако се ред вожње одржава у кооперацији, саставни дио реда вожње је и уговор о кооперацији.

(7) Кооперација је превоз на аутобуској линији који према регистрованом реду вожње, са утврђеним режимом, одржавају два или више превозника у складу са уговором о кооперацији.

(8) Уговор о кооперацији из става 7. овог члана обавезно садржи тачно дефинисан распоред режима одржавања реда вожње између коопераната.

(9) Обавезно је да се у аутобусу којим се врши линијски превоз лица налази оригинал или овјерена копија регистрованог реда вожње и цјеновник услуга превоза.

Члан 19.

(1) Регистрација реда вожње аутобуских линија врши се на основу спроведеног поступка јавног усклађивања редова вожње.

(2) Усклађивање редова вожње је поступак ради успостављања регистра редова вожње аутобуских линија на основу прописаних правила и процедура.

(3) Поред поступка јавног усклађивања из става 1. овог члана, ред вожње аутобуских линија може да се региструје и на основу јавног позива или спроведеног поступка додјеле концесије у складу са законом којим се уређује област концесија.

(4) Министар доноси правилник којим се прописују начин, критеријуми и поступак усклађивања и регистрације редова вожње, образац и садржај регистра редова вожње за републички линијски превоз лица.

(5) Начелник, односно градоначелник јединице локалне самоуправе доноси акт којим се прописују начин, критеријуми и поступак усклађивања и регистрације редова вожње, образац и садржај регистра редова вожње за превоз лица на територији јединице локалне самоуправе.

Члан 20.

(1) Превозник може вршити линијски превоз лица и са више аутобуса на цијелој дужини аутобуске линије по регистрованом реду вожње, са знаком бис вожње.

(2) Бис вожња је ангажовање два или више аутобуса на истом поласку из регистрованог реда вожње.

(3) Превозник не може линијски превоз лица вршити закупањем аутобусом или повјерити, односно уступити вршење линијског превоза другом превознику.

Члан 21.

(1) Превозник је дужан да почне и врши линијски превоз лица уредно и редовно по регистрованом реду вожње.

(2) Изузетно од става 1. овог члана, у току важења реда вожње на одређеној аутобуској линији може се привремено обуставити превоз у случају спријечености због непредвиђених околности које су независне од воље превозника, а које није могао спријечити или отклонити.

(3) У случају обуставе превоза из става 2. овог члана превозник је дужан да одмах и без одгађања о томе обавијести кориснике превоза путем средстава јавног информисања и аутобуских станица, надлежни орган за регистрацију редова вожње, као и надлежне инспекцијске органе, уз подношење доказа о разлозима обуставе.

Члан 22.

(1) Аутобус којим се врши линијски превоз лица означава се релацијском таблом у доњем десном углу предњег вјетробранског стакла са назнаком аутобуске линије, крајњих и најмање једне од успутних аутобуских станица, односно аутобуских стајалишта или са уграђеним механизима за означавање аутобуске линије.

(2) Посада аутобуса дужна је да посједује једнообразну одјећу и истакнуту идентификациону ознаку.

Члан 23.

(1) Лице које се превози у аутобусу јавног линијског превоза дужно је да посједује возну карту коју је обавезно да покаже на захтјев овлашћеног лица.

(2) Возна карта и карта за пртљаг су документа која издаје превозник и која садрже податке о превознику и аутобуској линији, времену одласка и доласка, цијени, а чија продаја се врши у складу са овим законом, и која представља доказ о закљученом уговору између даваоца и корисника услуга.

(3) Возна карта се издаје у просторијама аутобуске станице, односно терминала, у пословницама превозника које нису лоциране у објектима аутобуских станица и терминала и у туристичким агенцијама којима је превозник повјерио продају карата у складу са цјеновником и редом вожње, као и посредством интернета у складу са прописима о електронском пословању.

(4) Изузетно од става 3. овог члана, надлежни орган јединице локалне самоуправе може одредити и друга продајна мјеста возних карата за превоз на подручју те јединице локалне самоуправе.

(5) Посада аутобуса дужна је да изда возну карту у аутобусу јавног линијског превоза, само уколико је путник није прибавио на начин прописан ст. 3. и 4. овог члана.

(6) Поступак издавања возне карте из става 5. овог члана и начин санкционисања за непоступање у складу са ставом 5. овог члана могу прописати превозници посебним актом.

Члан 24.

(1) Лица која превозе пртљаг дужна су да га одложе у простор намијењен за смјештај пртљага, ако такав простор постоји, а ако не, дужни су да га смјесте тако да не умањује комфор осталим корисницима услуга превоза.

(2) За пртљаг који се смјешта у простор одвојен од простора за боравак лица која се превозе посада возила обавезна је да изда посебну карту, односно да одрезак карте причврсти на пртљаг.

2. Усклађивање и регистрација редова вожње

Члан 25.

(1) Усклађивање и регистрацију реда вожње у републичком линијском превозу лица врше надлежне привредне коморе.

(2) Усклађивање и регистрацију реда вожње у линијском превозу лица на територији јединице локалне самоуправе врши надлежни орган те јединице.

(3) Надлежна привредна комора и надлежни орган јединице локалне самоуправе доноси рјешење о регистрацији реда вожње.

(4) Жалба на рјешење о регистрацији реда возње из става 1. овог члана подноси се Министарству, а за линијски превоз лица из става 2. овог члана начелнику, односно градоначелнику јединице локалне самоуправе, у складу са Законом о општем управном поступку.

(5) Орган надлежан за регистрацију редова возње дужан је да води регистар редова возње, на начин прописан у члану 19. ст. 4. и 5. овог закона.

(6) Регистар редова возње је преглед свих регистрованих редова возње, који је јавно доступан на интернет страници надлежне привредне коморе и Министарства, односно јединице локалне самоуправе.

Члан 26.

(1) Превозник предлаже ред возње у републичком линијском превозу лица под условима да је усклађен са даљинаром и минималним временом возње (у даљем тексту: даљинар), као и да је редовно достављао Извјештај о обављеном линијском превозу из члана 33. став 4. овог закона.

(2) Даљинар је документ који садржи податке о минималном времену возње изражен у минутима и сатима и удаљеност изражену у километрима између појединих аутобуских станица и аутобуских стајалишта на аутобуским линијама.

(3) Превозник предлаже ред возње на подручју јединице локалне самоуправе који је усклађен са даљинаром.

(4) Даљинар из ст. 1. и 3. овог члана утврђује орган надлежан за усклађивање и регистрацију редова возње.

Члан 27.

(1) Усклађивање и регистрација редова возње обавезно се врши једном годишње.

(2) Поступак усклађивања и регистрације редова возње покреће се посредством јавног огласа објављеног у средствима јавног информисања и на интернет страници органа надлежног за регистрацију редова возње, најкасније до 1. фебруара за текућу годину.

(3) Поступак усклађивања и регистрације реда возње сматра се окончаним доношењем коначног рјешења о регистрацији реда возње, најкасније до 31. маја за текућу годину.

(4) Ред возње у линијском превозу лица региструје се на период од пет година.

(5) Изузетно од става 1. овог члана, Министарство може донијети одлуку о спровођењу или дјелимичном спровођењу или неспровођењу поступка усклађивања и регистрације редова возње у републичком линијском превозу лица за тај регистрациони период на основу извјештаја о обављеном линијском превозу и других података.

(6) Одлука из става 5. овог члана доноси се најкасније до 31. децембра текуће године за наредни регистрациони период на основу критеријума које утврђује Министарство у сарадњи са надлежном привредном комором.

Члан 28.

(1) Рјешење о регистрацији реда возње и овјерен ред возње достављају се превознику.

(2) Превозник је дужан да аутобуским станицама, односно терминалима и другим продајним мјестима достави оригинал или овјерене копије реда возње и цјеновника услуга превоза, најкасније десет дана прије почињања превоза.

Члан 29.

(1) Надлежни орган за регистрацију редова возње дужан је да у року од 30 дана од окончања поступка усклађивања и регистрације редова возње објави регистроване редове возње на сопственој интернет страници и достави их Министарству ради објаве, те о томе обавијести надлежне инспекцијске органе.

(2) Накнаду за усклађивање и регистрацију редова возње у републичком линијском превозу лица утврђује Влада

Републике Српске на приједлог надлежне привредне коморе.

(3) Накнаду за усклађивање и регистрацију редова возње у линијском превозу лица на територији јединице локалне самоуправе утврђује надлежни орган те јединице.

Члан 30.

(1) Ако усклађивањем редова возње нису обезбијеђене потребе корисника превоза на одређеној републичкој аутобуској линији, министар на захтјев заинтересованог превозника и након завршеног усклађивања редова возње може рјешењем, у складу са овим законом и актима донесеним на основу њега, утврдити ред возње по ком се обавља превоз.

(2) Захтјев из става 1. овог члана превозник подноси уз претходно прибављено мишљење надлежне привредне коморе.

(3) Рјешење из става 1. овог члана важи до окончања поступка наредног усклађивања редова возње из члана 27. став 3. овог закона.

(4) Ако усклађивањем редова возње нису обезбијеђене потребе корисника превоза на територији јединице локалне самоуправе, а након завршеног поступка усклађивања редова возње, на захтјев заинтересованог превозника, градоначелник, односно начелник јединице локалне самоуправе може рјешењем утврдити ред возње по ком се обавља превоз.

(5) Рјешење из става 4. овог члана важи до завршетка поступка наредног усклађивања и регистрације редова возње на подручју јединице локалне самоуправе.

Члан 31.

(1) Ред возње, односно поједини поласци из регистрованог реда возње брише надлежни орган за регистрацију редова возње из регистра редова возње, ако превозник:

1) не почне да врши линијски превоз лица по регистрованом реду возње у року од пет дана од дана његовог ступања на снагу,

2) обустави превоз лица у линијском превозу по регистрованом реду возње у трајању од пет дана узастопно, односно дуже од десет дана у више различитих интервала,

3) не изврши наложене управне мјере инспекцијских органа и настави да врши линијски превоз лица супротно регистрованом реду возње,

4) поднесе захтјев за брисање реда возње који је регистровао из регистра и

5) престане да испуњава услове из члана 6. или услове из члана 9. став 1. тачка 1) подтачка 1. и ст. 2, 3. и 4. овог закона.

(2) Надлежни орган за регистрацију редова возње доноси рјешење којим се из регистра редова возње брише ред возње, односно поједини поласак из регистрованог реда возње, као и кооперант са реда возње.

(3) Жалба на рјешење из става 2. овог члана изјављује се Министарству у складу са Законом о општем управном поступку.

Члан 32.

Поступак брисања реда возње, односно појединих поласака из реда возње, као и брисање кооперанта са реда возње ако не одржава ред возње или поједине поласке из реда возње покреће саобраћајни инспектор или други надлежни контролни орган, подношењем захтјева надлежном органу из члана 31. став 1. овог закона.

Члан 33.

(1) Министарство је обавезно да успостави информациони систем којим се обезбјеђују квалитетни услови за праћење, надзор, контрола и управљање јавним превозом лица у републичком превозу.

(2) Информациони систем је управљачки алат помоћу којег ће се лакше пратити и надирати функционисање система јавног превоза лица у републичком превозу и

контролисати поштовање прописаних услова коришћења ресурса.

(3) Превозник је дужан да за сваки полазак из регистрованог реда вожње у републичком линијском превозу лица достави Министарству тромјесечни извјештај о обављеном линијском превозу, на прописаном обрасцу.

(4) Извјештај о обављеном линијском превозу је извјештај који превозник доставља Министарству на тромјесечном нивоу, урађен за сваки полазак из регистрованог реда вожње појединачно, а који садржи: укупан број обављених поласака, укупан број пређених километара и укупан број превезених путника.

(5) Министар доноси правилник којим се прописује садржај обрасца извјештаја из става 3. овог члана, као и ближи услови за његово коришћење и достављање.

Члан 34.

(1) Одредбе чл. од 26. до 33. неће се примјењивати на аутобуским линијама за које је додијелена концесија у складу са одредбама овог закона, прописа из области концесија у Републици Српској или уговора о додјели концесије или на основу јавног позива спроведеног у складу са законом.

(2) Концедент је Министарство у републичком линијском превозу лица и јединица локалне самоуправе у линијском превозу лица на територији те јединице.

(3) Концесионар је превозник коме је у спроведеном поступку уговором додијелена концесија за вршење линијског превоза лица.

3. Аутобуске станице и терминали

Члан 35.

(1) Улазак лица у аутобус и њихов излазак у линијском превозу лица врши се на аутобуским станицама, односно терминалима, односно аутобуским стајалиштима уписаним у регистроване редове вожње аутобуских линија.

(2) Аутобука станица је изграђен, прописно уређен и обиљежен објекат намијењен за пријем и отпрему аутобуса и путника.

(3) Терминал градског, односно приградског превоза (у даљем тексту: терминал) је изграђен, прописно уређен и обиљежен објекат намијењен за пријем и отпрему аутобуса и лица у градском и приградском превозу лица, а по потреби и републичком превозу лица.

(4) Аутобуско стајалиште је дио површине пута намијењен за заустављање аутобуса ради уласка и изласка путника и које је обиљежено саобраћајним знаком.

Члан 36.

(1) Превозници су обавезни да користе услуге аутобуске станице и терминала у складу са регистрованим редовима вожње.

(2) Терминали могу пружати услуге на аутобуским линијама између двију и више јединица локалне самоуправе, само уколико регистровани ред вожње садржи назив терминала за чије коришћење је сагласност дао и надлежни орган јединице локалне самоуправе.

Члан 37.

(1) Аутобуске станице и терминали обавезно се опремају и одржавају тако да одговарају намјени.

(2) Рјешење о испуњености услова аутобуских станица доноси министар, а терминала надлежни орган јединице локалне самоуправе.

(3) Министар доноси правилник којим се прописују услови за рад и категоризацију аутобуских станица и терминала градског, односно приградског превоза лица.

Члан 38.

(1) Влада Републике Српске доноси уредбу којом се утврђује цјеновник услуга аутобуских станица на приједлог Привредне коморе Републике Српске.

(2) Надлежни орган јединице локалне самоуправе посебним актом утврђује цјеновник услуга терминала.

Члан 39.

Аутобуске станице и терминали обавезни су да под једнаким условима пружају услуге свим корисницима услуга превоза и превозницима који врше превоз по регистрованим редовима вожње.

Члан 40.

(1) Превозник је дужан да обезбиједи продају возних карата, регистровани ред вожње и цјеновник услуга у објекту аутобуске станице, односно терминала.

(2) Аутобука станица и терминали обавезни су да врше продају возних карата у корист превозника у складу са редом вожње и цјеновником из става 1. овог члана, те у цијелости превознику исплате наплаћена средства, најмање једном мјесечно.

Члан 41.

Аутобука станица и терминали уговором регулишу међусобна права и обавезе са превозницима.

Члан 42.

(1) Аутобука станица и терминали обавезно се означавају називом: "Аутобука станица" или "Терминал" са исписом мјеста у којем се налази.

(2) Аутобуске станице и терминали обавезни су да почну пружати услуге најмање пола сата прије првог поласка, односно доласка аутобуса.

(3) Службена лица у аутобуској станици или терминалу дужна су да користе једнообразну одјећу и посједују истакнуте идентификационе ознаке.

(4) Аутобука станица је дужна да систематизује све регистроване редове вожње по релацијама и временима одласка и доласка и да их истакне на мјесту предвиђеном за истицање редова вожње.

Члан 43.

(1) Возач аутобуса дужан је да по доласку у аутобуску станицу или терминал пријави постављање аутобуса на перон и овјери путни налог са подацима о времену доласка у станицу и времену поласка из станице.

(2) Отправник аутобуса дужан је да отпреми сваки аутобус са поласног перона у складу са временом из реда вожње.

Члан 44.

(1) Обавезно је да се на аутобуској станици и терминалу води саобраћајни дневник у писаној или електронској форми.

(2) Министар доноси правилник којим се прописују садржај и образац саобраћајног дневника.

Члан 45.

(1) Надлежни орган јединице локалне самоуправе својом одлуком одређује аутобуска стајалишта која могу да се користе за одређену врсту линијског превоза, која се објављује у службеном гласилу јединице локалне самоуправе.

(2) У случају уклањања аутобуског стајалишта у насељу, на релацији која је дио аутобуске линије у регистрованом реду вожње, због промјене режима саобраћаја, односно промјене планског документа, орган јединице локалне самоуправе дужан је да обезбиједи аутобуско стајалиште за републички линијски превоз лица на тој релацији.

Члан 46.

(1) Одлуку о аутобуским стајалиштима надлежни орган јединице локалне самоуправе дужан је да достави Привредној комори Републике Српске у року од осам дана од дана објављивања у службеном гласилу јединице локалне самоуправе.

(2) На основу одлуке из става 1. овог члана надлежна привредна комора врши допуну даљинара.

(3) Привредна комора Републике Српске води централни регистар аутобуских стајалишта, који је обавезна да објави на сопственој интернет страници.

4. Ванлинијски превоз лица

Члан 47.

(1) Ванлинијски превоз лица је превоз унапријед познате групе лица за који се релација, цијена превоза, висина накнаде за споредне услуге извршене за потребе лица и пртљага који се превозе и други услови утврђују уговором између превозника и наручиоца превоза.

(2) Уговор из става 1. овог члана обавезно се налази у возилу којим се врши превоз.

Члан 48.

(1) У возилу којим се врши ванлинијски превоз лица обавезно се налази прописно попуњен, закључен и овјерен путни лист са списком путника.

(2) Путни лист је документ у ванлинијском превозу лица који поред ознаке врсте ванлинијског превоза садржи податке о превознику и путницима (име и презиме, број личне исправе).

(3) Министар доноси правилник којим се прописују образац, садржај и начин попуњавања путног листа са списком путника.

Члан 49.

(1) Ванлинијски превоз лица може се обављати као повремено, наизмјенични и уговорени.

(2) Повремено ванлинијски превоз лица је:

1) кружна вожња затворених врата (излетничко, туристичко и слично путовање) које почиње и завршава у истом полазном мјесту, при чему се иста група превози истим возилом на цијелој релацији саобраћања, без успутних примања и испуштања путника,

2) превоз групе лица до одређеног одласку и повратак празног возила и

3) путовање празног возила у одређеном и превоз, односно повратак раније превезене групе лица у повратку.

(3) Наизмјенични ванлинијски превоз лица је:

1) превоз претходно организованих и познатих група лица у више путовања, са истог мјеста поласка до истог одређеног мјеста,

2) превоз претходно превезених група лица из одређеног мјеста поласка, који се врши једном од вожњи у повратку, и

3) превоз код којег се прва вожња у повратку и посљедња у поласку врши празним возилом.

(4) Уговорени ванлинијски превоз лица је превоз познате групе лица који се обавља као превоз радника, ученика или студената између мјеста пребивалишта и мјеста рада, односно образовних установа, на утврђеној релацији, без пријема и превоза других лица, при чему је превозник за лица која се превозе дужан да обезбиди идентификациону исказницу прије почињања превоза.

(5) На возилу којим се врши ванлинијски превоз лица из става 1. овог члана у доњем десном углу предњег вјетробранског стакла превозник је дужан да истакне таблу са натписом: "Ванлинијски превоз".

(6) Министар доноси правилник којим се прописују образац, садржај и начин попуњавања идентификационе исказнице.

5. Такси превоз

Члан 50.

(1) Такси превоз је јавни ванлинијски превоз лица за који се цијена превоза утврђује таксиметром по овјереном цјеновнику услуга или на основу погодбе.

(2) Такси превоз могу вршити правна лица и предузетници, којима је то основно занимање, сходно прописима из области регистрације предузетника и који посједују лиценцу превозника и легитимацију за возача моторног возила.

(3) Лиценца превозника из става 2. овог члана издаје се такси превознику који испуњава опште услове из члана 6. овог закона и посједује најмање једно путничко моторно возило са највише 1 + 4 регистрованих сједишта за вршење такси превоза, које може бити старости до 15 година, облика каросерије лимузина или караван, или једно путничко моторно возило намјенски произведено за превоз лица са посебним потребама (лица са инвалидитетом).

(4) Лиценцу превозника и легитимацију за возача моторног возила из става 2. овог члана издаје надлежни орган јединице локалне самоуправе.

(5) Обавезно је да се у возилу којим се врши такси превоз налази лиценца превозника и легитимација за возача моторног возила.

(6) Такси превоз врши се на основу овог закона и прописа који у складу са овим законом доноси надлежни орган јединице локалне самоуправе.

Члан 51.

Посебним прописом из члана 3. став 1. тачка 2) овог закона надлежни орган јединице локалне самоуправе уређује:

1) организацију такси превоза на подручју јединице локалне самоуправе,

2) мјерила и критеријуме на основу којих се одређује број такси превозника,

3) број и размјештај такси стајалишта, начин коришћења и управљања такси стајалиштима, број такси мјеста на стајалиштима,

4) број регистрованих такси возила у односу на расположиви број такси мјеста на стајалиштима,

5) начин и поступак издавања лиценце превозника и легитимације за возача моторног возила из члана 50. овог закона,

6) начин утврђивања и наплате цијене превоза у случају превоза више лица у једном возилу,

7) поступак издавања, величину и изглед допунских ознака,

8) права и дужности такси превозника, возача и лица која се превозе,

9) допунске услове за возача и возило и

10) вођење евиденције о издатим лиценцама превозника и легитимацијама за возача моторног возила.

Члан 52.

(1) Цијена услуга такси превоза утврђује се у складу са цјеновником, видно постављеним таксиметром који је исправан, пломбиран и баждарен према прописаним метролошким условима за таксиметре.

(2) Обавезно је да се у возилу којим се врши такси превоз налази видно истакнут цјеновник услуга превоза, овјерен од надлежног органа јединице локалне самоуправе.

(3) Такси превозник је дужан да приликом отпочињања превоза укључи таксиметар.

(4) Такси превозник је дужан да, на захтјев лица које се превози, изда рачун за извршени превоз који садржи датум, релацију или километражу, цијену превоза и који је потписан и овјерен печатом такси превозника.

Члан 53.

(1) На релацијама превоза дужине преко 50 километара, такси превозник и лице које се превози могу прије отпочињања превоза уговорити цијену превоза без укључивања таксиметра, у висини не већој од висине утврђене примјеном цјеновника, односно укључењем таксиметра, уз обавезу издавања рачуна за извршени превоз који садржи датум, релацију или километражу, цијену превоза, а који је

потписан и овјерен печатом такси превозника, прије отпочињања војње.

(2) Такси превозник не може примити на превоз друга лица без сагласности лица која су претходно почела превоз.

Члан 54.

(1) Додјела појединих такси стајалишта може се условити положеним испитом о познавању културних, привредних, саобраћајних, туристичких и других знаменитости подручја на којем се врши такси превоз.

(2) Програм испита и поступак провјере знања прописује надлежни орган јединице локалне самоуправе прописом из члана 3. овог закона.

Члан 55.

(1) Такси превозник може вршити такси превоз само на територији и са територије јединице локалне самоуправе на којем има регистровано сједиште.

(2) Прописом из члана 3. став 1. тачка 2) овог закона надлежни орган јединице локалне самоуправе може уредити под којим условима је дозвољен такси превоз на територији те јединице локалне самоуправе, такси превозницима који имају сједиште ван територије те јединице локалне самоуправе.

(3) Такси превозник не може почињати превоз у зонама аутобуских стајалишта јавног превоза, на удаљености 25 метара прије и послје видно обилеженог стајалишта.

(4) Одредбе ст. 1. и 2. овог члана не односе се за такси превознике који имају регистровано сједиште у јединици локалне самоуправе која у свом саставу има више општина, ако такси превоз врше у оквиру те јединице локалне самоуправе.

Члан 56.

(1) Под јавним превозом ствари подразумијева се превоз код кога су елементи и услови превоза (релација, цијена превоза, врста товара, тежина и други услови) утврђени уговором између превозника и наручиоца превоза.

(2) Као доказ о уговору из става 1. овог члана сматра се товарни лист који се обавезно налази у возилу којим се врши превоз ствари.

(3) Товарни лист је прописани документ у превозу ствари који садржи податке о пошиљаоцу, примаоцу, количини, врсти и маси терета, датум и мјесто утовара и истоара, цијену превоза и друге податке битне за превоз, претовар и манипулацију теретом.

ГЛАВА IV

ПРЕВОЗ ЗА ВЛАСТИТЕ ПОТРЕБЕ

Члан 57.

(1) Превоз лица и ствари за властите потребе могу вршити правна лица, предузетници и друге регистроване организације, као и породична пољопривредна газдинства, властитим возилом, под условима прописаним овим законом.

(2) Правно лице и предузетник који обавља превоз за властите потребе у обавези је да у рјешењу о регистрацији има уписан разред дјелатности превоза лица или ствари, у складу са класификацијом дјелатности, а у зависности којом се врстом превоза бави.

(3) Превоз лица и ствари за властите потребе може се вршити и са возилом у лизинг аранжману или изнајмљеним возилом, на основу уговора у писаној форми који се обавезно налази у возилу.

(4) Изузетно од става 2. овог члана, предузетници којима је одобрен превоз за властите потребе, на основу ранијих прописа о превозу у лизинг аранжману, нису дужни да у рјешењима о регистрацији предузетника имају уписане разред дјелатности превоза лица или ствари, у складу са класификацијом дјелатности, а у зависности којом се врстом превоза баве.

(5) Одобрења за превоз за властите потребе из става 4. овог члана важе до престанка рада предузетника или упи-

са разреда дјелатности превоза лица или ствари, у складу са класификацијом дјелатности, у рјешење о регистрацији предузетника, односно регистар предузетника.

Члан 58.

(1) Превозник из члана 57. овог закона може вршити превоз ствари за властите потребе у оквиру обављања регистрованих дјелатности, при чему је превозник истовремено и корисник услуга превоза или једна уговорна страна на посебном уговору, рачуну, товарном листу или отпремници.

(2) Уговор о превозу, рачун, товарни лист или отпремница из става 1. овог члана обавезно се налази у возилу којим се врши превоз ствари.

(3) Превоз ствари за властите потребе односи се на превоз које обавља правно лице, предузетник или друге регистроване организације у циљу:

1) премјештања продате, купљене, дате или узете у закуп или на сервис, произведене, дорађене или поправљене робе, у или ван сједишта, односно организационе јединице правног лица или предузетника или

2) превоза опреме која се користи у сврху обављања дјелатности или

3) превоз робе и опреме из једне у другу организациону јединицу правног лица или предузетника.

(4) Поред превоза из става 3. овог члана, превоз ствари за властите потребе обухвата и превоз пољопривредних производа, које обавља породично пољопривредно газдинство.

Члан 59.

(1) Превоз лица за властите потребе подразумијева превоз који врше:

1) хотели, мотели и одмаралишта у вршењу превоза лица која су корисници угоститељских и туристичких аранжмана превозника, без успутног примања и превоза других лица,

2) компаније или агенције у ваздушном саобраћају ако врше превоз лица од аеродрома до града и обрнуто,

3) здравствене установе у превозу болесника и здравствених радника,

4) културна, просвјетна, спортска друштва и друге установе у вршењу превоза ученика, студената, наставног особља, штићеника, односно чланова друштава,

5) правна лица и предузетници у вршењу превоза на одмор и рекреацију својих запослених радника и њихових породица, без успутног примања и превоза других лица и

6) правна лица и предузетници који превозе своје запослене раднике на посао и са посла без успутног примања и превоза других лица.

(2) У доњем десном углу вјетробранског стакла превозник из става 1. овог члана је обавезан да истакне таблу са натписом: "Превоз за властите потребе".

Члан 60.

(1) Носилац породичног пољопривредног газдинства уписан у регистар пољопривредних газдинстава у складу са посебним прописом може вршити превоз за властите потребе ако му је надлежни орган јединице локалне самоуправе издао рјешење којим му се одобрава превоз за властите потребе и ако посједује теретно моторно возило или скуп возила, чија носивост не прелази 5.000 kg.

(2) Моторним возилом намијењеним за превоз за властите потребе, осим лица које је запослено код власника, односно корисника возила, може управљати власник, односно корисник возила, као и члан породице носиоца пољопривредног газдинства.

(3) Члановима породице носиоца породичног пољопривредног газдинства, у смислу овог закона, сматрају се супружник, дјеца и родитељи, усвојеници и усвојоци, пасторчад и лица која је носилац овог газдинства дужан да издржава, а која живе у заједничком домаћинству.

(4) Власник, односно корисник возила, дужан је да обезбиједи да се у возилу којим управља лице из става 2. овог члана налази доказ да је то лице у радном односу код власника, односно корисника моторног возила, односно да је у заједничком домаћинству са власником моторног возила, као и рјешење о регистрацији или извод из одговарајућег регистра.

(5) Доказ из става 3. овог члана може бити копија пријаве за пензионо и инвалидско осигурање, односно кућна листа овјерена код надлежног органа јединице локалне самоуправе.

(6) Надлежни орган јединице локалне самоуправе обавезан је да пропише облик и садржај, те води регистар издатих рјешења из става 1. овог члана.

Члан 61.

Превозник је дужан да обезбиједи да се у возилу којим се врши превоз лица за властите потребе налази документација којом се доказују врста и карактер путовања, списак путника овјерен и закључен прије почињања превоза, исканице или други лични документ за лица која се превозе.

ГЛАВА V

НАДЗОР

Члан 62.

(1) Управни надзор над спровођењем овог закона врши Министарство.

(2) Инспекцијски надзор над спровођењем овог закона врши Републичка управа за инспекцијске послове посредством републичког саобраћајног инспектора и саобраћајног инспектора јединице локалне самоуправе.

(3) Изузев става 2. овог члана, инспекцијски надзор може се вршити посредством других републичких инспектора у складу са прописима о инспекцијском надзору.

(4) Надзор над спровођењем прописа из члана 3. овог закона могу вршити и органи комуналне полиције у складу са одредбама Закона о комуналној полицији.

Члан 63.

(1) Инспекцијским надзором саобраћајни инспектор остварује непосредан увид у пословање и поступање пословног субјекта, установа и других правних лица, предузетника и грађана и органа управе, у погледу придржавања закона, других прописа и општих аката и у вези с тим овлашћен је да прегледа пословне и друге просторије, превозна и друга средства рада, уређаје, објекте и опрему, саобраћајну инфраструктуру, уговоре, пословне књиге, опште, посебне акте и другу документацију, те да врши и друге радње у сврху инспекцијског прегледа.

(2) Саобраћајни инспектор овлашћен је да заустави и контролише сва возила, осим возила Оружаних снага БиХ и возила Министарства унутрашњих послова.

(3) Возила се заустављају таблица облика саобраћајног знака "забрањен саобраћај свим возилима", са исписом: "стоп инспекција".

(4) У случају из ст. 2. и 3. овог члана, возач је дужан да заустави возило и поступити по наредби саобраћајног инспектора.

Члан 64.

(1) У вршењу послова инспекцијског надзора из члана 63. овог закона саобраћајни инспектор, поред овлашћења прописаних законом којим се уређује област инспекција, има право и дужност да:

1) наложи:

1. превознику усклађивање свог пословања са прописаним условима за обављање дјелатности,

2. аутобуској станици или терминалу усклађивање свог пословања са прописаним условима за обављање дјелатности,

3. вршење редовних и ванредних техничких прегледа возила,

4. уредно одржавање реда возње,

5. обављање послова особља аутобуских станица и терминала у складу са законом,

6. обављање послова возача и члана посаде возила на прописан начин,

7. упућивање возила на ванредни технички преглед у складу са овим законом, прописима донесеним на основу њега и прописима из безбједности саобраћаја,

8. упућивање возача и члана посаде возила на ванредни здравствени преглед у складу са овим законом и прописима о безбједности саобраћаја,

9. јединици локалне самоуправе доношење прописа из чл. 3, 45. и 51. овог закона,

10. јединици локалне самоуправе издавање рјешења о одобреној дјелатности превоза, лиценци такси превозника, легитимација за возаче, као и вођење регистра редова возње у складу са законом,

11. јединици локалне самоуправе поништавање или укидање издатог рјешења о одобреној дјелатности превоза, лиценци превозника, легитимација за возаче и

12. јединици локалне самоуправе, односно привредној комори поништавање или понављање поступка усклађивања и регистрације редова возње;

2) забрани:

1. вршење превоза супротно одредбама овог закона,

2. коришћење возила које не испуњава прописане услове за вршење затечене врсте превоза,

3. обављање техничког прегледа возила станицама за технички преглед возила, на период од 15 до 45 дана, ако се преглед обавља супротно овом закону и прописима о безбједности саобраћаја на путевима и ако се не изврши рјешење инспектора из става 1. тачка 1) подтачка 3. овог члана, а у поновљеном случају на период од 46 до 90 дана,

4. обављање техничког прегледа возила станицама техничког прегледа возила, на период од шест мјесеци, након претходно два пута изречене мјере забрана обављања техничког прегледа возила, у претходне двије године,

5. наплаћивање услуга аутобуске станице и терминала ако не испуњавају прописане услове,

6. управљање возилом ако возач или члан посаде не испуњава услове прописане овим законом и прописима о безбједности саобраћаја;

3) искључи возило из саобраћаја:

1. на период до седам дана ако врши превоз или возило користи супротно овом закону,

2. на период до отклањања недостатака ако се превоз врши нерегистрованим или технички неисправним возилом, односно возилом код којег није извршен технички преглед или у којем се не налази важећи извод из лиценце или ако возилом управља лице које не испуњава услове прописане овим законом и

3. на период до окончања управног или судског поступка ако се превоз врши и возило користи у околностима неlegalне дјелатности превоза, при чему се угрожава јавни интерес, интерес трећих лица или безбједност путника у саобраћају.

(2) Возило се искључује из саобраћаја одузимањем саобраћајне дозволе или потврде о регистрацији код такси возила и такси ознаке, а по потреби и регистарских таблица.

(3) У оквиру предузетих мјера из става 1. тачка 3) подт. 1, 2. и 3. и става 2. овог члана, надлежни орган је дужан да изда потврду о искључењу возила из саобраћаја, донесе рјешење, а може и да изда налог за упућивање возила на ванредни технички преглед и возача или члана посаде на ванредни здравствени преглед.

(4) Жалба на рјешење инспектора изјављује се Министарству у складу са Законом о управном поступку.

(5) Жалба на рјешење инспектора не одгађа извршење рјешења.

(6) Министар доноси правилник о садржају и облику акта за упућивање возила на ванредни технички преглед, акта за упућивање возача на ванредни здравствени преглед и потврде о искључењу возила из саобраћаја.

ГЛАВА VI

КАЗНЕНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 65.

(1) Новчаном казном од 1.000 КМ до 3.000 КМ казниће се за прекршај превозник и друго правно лице које:

1) врши превоз а не испуњава или престане да испуњава опште и посебне услове за вршење превоза (члан 6, члан 7. став 1, чл. 8, 9. и 10. и члан 50. став 3),

2) врши превоз возилом које није технички прегледано (члан 13),

3) врши јавни превоз лица и ствари супротно одредбама члана 14. став 3. овог закона,

4) врши превоз који је овим законом забрањен (члан 17. ст. 2. и 3),

5) врши превоз на аутобуској линији за коју не посједује регистровани ред вожње и цјеновник услуга (члан 18. став 3),

6) врши линијски превоз лица закупљеним возилом или уступи вршење линијског превоза другом превознику (члан 20. став 3),

7) не почне или неуредно врши линијски превоз лица, обустави вршење линијског превоза лица (члан 21),

8) превози лица супротно одредбама члана 35. овог закона,

9) не користи или непрописно користи услуге аутобуских станица и терминала (члан 36),

10) непрописно врши ванлинијски превоз лица (члан 47. став 2, члан 48. и члан 49. ст. 1. до 4),

11) врши превоз за властите потребе, супротно одредбама члана 57. и члана 58. ст. 1. и 3, члана 59. став 1. и члана 60. овог закона и

12) не заустави возило и не поступи по наређењу инспектора (члан 63. став 4).

(2) За прекршаје из става 1. овог члана новчаном казном од 150 КМ до 450 КМ казниће се и одговорно лице у правном лицу.

(3) За прекршаје из става 1. овог члана, осим за прекршај из става 1. тачка 4) овог члана, новчаном казном од 500 КМ до 1.500 КМ казниће се предузетник који врши превоз.

(4) За прекршаје из става 1. тачка 4) овог члана новчаном казном од 700 КМ до 2.100 КМ казниће се предузетник који врши превоз.

(5) За прекршаје из става 1. тачка 1) овог члана новчаном казном од 500 КМ до 1.500 КМ казниће се физичко лице које врши превоз.

(6) За прекршаје из става 1. тачка 4) овог члана новчаном казном од 600 КМ до 1.800 КМ казниће се физичко лице које врши превоз.

(7) За прекршаје из става 1. т. 1), 2), 3), 7), 8), 9), 10), 11) и 12) овог члана новчаном казном од 50 КМ до 150 КМ казниће се и возач, односно члан посаде возила.

(8) За прекршај из става 1. тачка 1) овог члана може се изрећи заштитна мјера одузимања возила којим је почињен прекршај у поврату.

(9) За прекршај из става 1. тачка 4) овог члана обавезно ће се изрећи заштитна мјера трајног одузимања возила којим је почињен прекршај у поврату.

Члан 66.

(1) Новчаном казном од 500 КМ до 1.500 КМ казниће се за прекршај превозник и друго правно лице које:

1) врши превоз возилом на којем на прописан начин није исписан назив и сједиште превозника (члан 7. став 2),

2) не посједује у возилу доказ из члана 8. ст. 6. и 7. овог закона,

3) у возилу којим врши превоз нема оригинал потврду о регистрацији возила, потврду о извршеном редовном техничком прегледу, извод из лиценце, легитимацију за возача и путни налог (члан 12. став 1),

4) одбије да прими на превоз лица и ствари (члан 16. ст. 1. и 3) и врши превоз супротно члану 16. став 2. овог закона,

5) врши линијски превоз лица, а у возилу се не налазе оригинал или овјерена копија реда вожње и цјеновник услуга (члан 18. став 9),

6) врши превоз лица без прописно истакнуте табле (члан 22. став 1, члан 49. став 5. и члан 59. став 2),

7) као члан посаде аутобуса није прописно одјеვენ и нема истакнуту идентификациону ознаку (члан 22. став 2),

8) не изда или непрописно изда путнику возну карту (члан 23),

9) непрописно одложи пртљаг или не истакне карту на пртљаг (члан 24),

10) не достави аутобуским станицама, односно терминалима и продајним мјестима, у прописаном року, редове вожње и цјеновнике услуга (члан 28. став 2),

11) не поступи у складу са чланом 33. став 3. овог закона,

12) не обезбиједи продају возних карата, регистровани ред вожње и цјеновник услуга аутобуским станицама или терминалима (члан 40. став 1) и ако није уговором регулисао међусобна права и обавезе са аутобуским станицама и терминалима (члан 41),

13) не пријави постављање аутобуса на перон или не овјери налог у аутобуској станици, односно терминалу (члан 43. став 1),

14) врши такси превоз супротно чл. 50, 52, 53. и 55. овог закона,

15) врши јавни превоз ствари супротно одредбама члана 56. овог закона,

16) превози лица за властите потребе супротно одредбама члана 58. став 2. и члана 61. овог закона и

17) не посједује у возилу доказ из члана 60. ст. 3. и 4. овог закона.

(2) За прекршај из става 1. овог члана новчаном казном од 100 КМ до 300 КМ казниће се одговорно лице у правном лицу.

(3) За прекршај из става 1. овог члана новчаном казном од 400 КМ до 1.200 КМ казниће се предузетник који врши превоз.

(4) За прекршај из става 1. т. 2) до 8) и т. 12) до 17) овог члана новчаном казном од 50 КМ до 150 КМ казниће се возач, односно члан посаде возила.

Члан 67.

(1) Новчаном казном од 1.000 КМ до 3.000 КМ казниће се за прекршај аутобуска станица и терминал ако:

1) нису опремљени и одржавани на прописан начин (члан 37. став 1),

2) пружају услуге превозницима под неједнаким условима, односно врше наплату услуга аутобуских станица, односно терминала без испуњених услова из прописане категорије (члан 39),

3) не врше продају карата за превозника, обуставе редовну и цјеловиту исплату средстава од продатих карата у корист превозника (члан 40. став 2),

4) нема уговор о коришћењу аутобуске станице и терминала (члан 41) и

5) не пружају услуге у прописано радно вријеме (члан 42. став 2).

(2) За прекршај из става 1. овог члана казниће се одговорно лице у правном лицу новчаном казном од 100 КМ до 300 КМ.

(3) За прекршај из става 1. т. 2), 3) и 5) овог члана новчаном казном од 50 КМ до 150 КМ казниће се радник у аутобуској станици, односно терминалу.

Члан 68.

(1) Новчаном казном од 500 КМ до 1.500 КМ казниће се за прекршај аутобуска станица или терминал ако:

- 1) не означи аутобуску станицу, односно терминал прописаним ознакама (члан 42. став 1),
- 2) поступа супротно члану 42. став 3. овог закона,
- 3) не систематизује редове вожње и не истакне их на мјесто предвиђено за истицање редова вожње (члан 42. став 4),
- 4) не отпреми аутобус из аутобуске станице, односно терминала по реду вожње (члан 43. став 2) и
- 5) не води прописно саобраћајни дневник (члан 44).

(2) За прекршај из става 1. овог члана новчаном казном од 100 КМ до 300 КМ казниће се одговорно лице у правном лицу.

(3) За прекршај из става 1. т. 2), 3) и 4) овог члана новчаном казном од 50 КМ до 150 КМ казниће се и радник у аутобуској станици, односно терминалу.

Члан 69.

(1) Новчаном казном од 1.000 КМ до 3.000 КМ казниће се за прекршај станица техничког прегледа возила, ако врши техничке прегледе возила супротно одредбама члана 13. став 3. овог закона.

(2) За прекршај из става 1. овог члана новчаном казном од 200 КМ до 600 КМ казниће се и одговорно лице у правном лицу.

(3) За прекршај из става 1. овог члана новчаном казном од 100 КМ до 300 КМ казниће се и радник у станици техничког прегледа возила.

Члан 70.

(1) Новчаном казном од 500 КМ до 1.000 КМ казниће се за прекршај аутобуске станице, односно терминали или туристичке агенције, ако издају аутобуске карте супротно одредбама члана 23. став 3. овог закона.

(2) За прекршај из става 1. овог члана новчаном казном од 100 КМ до 300 КМ казниће се и одговорно лице у правном лицу.

(3) За прекршај из става 1. овог члана новчаном казном од 50 КМ до 150 КМ казниће се и радник у правном лицу.

Члан 71.

(1) Новчаном казном од 1.000 КМ до 3.000 КМ казниће се за прекршај привредна комора ако:

- 1) региструје ред вожње супротно одредбама члана 19. овог закона,
- 2) не води прописно регистар редова вожње (члан 25. став 5),
- 3) не утврди даљинар (члан 26. став 4),
- 4) поступак усклађивања и регистрације редова вожње врши супротно одредбама овог закона,
- 5) не достави рјешење о регистрованом реду вожње и овјерен ред вожње превознику (члан 28. став 1),
- 6) не објави и не достави регистроване редове вожње и не обавијести надлежне инспекцијске органе у складу са чланом 29. став 1. овог закона и
- 7) не поступи по рјешењу инспектора или другог контролног органа.

(2) За прекршај из става 1. овог члана новчаном казном од 200 КМ до 600 КМ казниће се и одговорно лице у привредној комори.

(3) Новчаном казном од 1.000 КМ до 3.000 КМ казниће се одговорно лице у јединици локалне самоуправе ако:

- 1) не донесу пропис из члана 3. овог закона,

2) донесу пропис супротно одредбама члана 3. став 4. овог закона,

3) не региструје дјелатност превоза лица и ствари у складу са одредбама члана 6. овог закона,

4) региструје ред вожње супротно одредбама члана 19. овог закона,

5) не води прописно регистар редова вожње (члан 25. став 5),

6) не утврди даљинар (члан 26. став 4),

7) поступак усклађивања и регистрације редова вожње врши супротно одредбама овог закона,

8) не достави рјешење о регистрованом реду вожње и овјерен ред вожње превознику (члан 28. став 1),

9) не објави и не достави регистроване редове вожње и не обавијести надлежне инспекцијске органе у складу са чланом 29. став 1. овог закона,

10) изда лиценцу такси превозника и легитимацију за возача моторног возила супротно члану 50. овог закона,

11) не донесу пропис или поступи супротно члану 51. овог закона,

12) не пропише или не води регистар издатих рјешења из члана 60. став 6. овог закона,

13) у случају одјаве дјелатности од предузетника не обавијести орган надлежан за регистрацију возила (члан 73) и

14) не поступи по рјешењу инспектора или другог контролног органа.

ГЛАВА VII

ПРЕЛАЗНЕ И ЗАВРШНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 72.

Орган јединице локалне самоуправе надлежан за регистрацију дјелатности превоза лица и ствари у друмском саобраћају, дужан је да у случају одјаве дјелатности од стране предузетника одмах обавијести орган надлежан за регистрацију возила који ће одјавити возило из евиденције регистрованих возила.

Члан 73.

(1) Министар ће у року од шест мјесеци од дана ступања на снагу овог закона донијети:

1) Правилник о стручном оспособљавању возача, условима и поступку издавања легитимације за возача моторног возила (члан 8. став 9),

2) Правилник о условима и поступку издавања лиценце превозника, извода из лиценце и начин означавања возила (члан 9. став 8),

3) Правилник о обрасцу, садржају и начин попуњавања путног налога (члан 12. став 4),

4) Правилник о начину вршења послова и задатака чланова посаде моторних возила (члан 16. став 4),

5) Правилник о критеријумима, начину и поступку усклађивања и регистрације редова вожње (члан 19. став 4),

6) Правилник о садржају обрасца извјештаја о обављеном линијском превозу (члан 33. став 5),

7) Правилник о условима за рад и категоризацију аутобуских станица и терминала (члан 37. став 3),

8) Правилник о садржају и обрасцу саобраћајног дневника (члан 44. став 2),

9) Правилник о путном листу са списком путника (члан 48. став 3),

10) Правилник о обрасцу, садржају и начину попуњавања идентификационе исказнице (члан 49. став 6) и

11) Правилник о обрасцу акта за упућивање возила на ванредни технички преглед, акта за упућивање возача на ванредни здравствени преглед и обрасцу потврде о искључењу возила из саобраћаја (члан 64. став 6).

(2) Јединица локалне самоуправе ће у року од шест мјесеци од дана ступања на снагу овог закона донијети прописе из чл. 3, 45. и 51. и члан 60. став 6. овог закона.

(3) До доношења прописа из става 1. овог члана примјењиваће се прописи који су важили на дан ступања на снагу овог закона, ако са њим нису у супротности.

Члан 74.

(1) Лиценце превозника, лиценце за возила и легитимације за возача моторног возила којима није истекао рок до дана ступања на снагу овог закона важе до истека рока на који су издате.

(2) Поступци започети прије ступања на снагу овог закона завршиће се по одредбама Закона о превозу у друмском саобраћају Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 111/08, 50/10, 12/13 и 33/14).

Члан 75.

Ступањем на снагу овог закона престаје да важи Закон о превозу у друмском саобраћају Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 111/08, 50/10, 12/13 и 33/14).

Члан 76.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 02/1-021-455/17
27. априла 2017. године
Бања Лука

Предсједник
Народне скупштине,
Недељко Чубриловић, с.р.

757

На основу Амандмана XL тачка 2. на Устав Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 28/94), доносим

УКАЗ

О ПРОГЛАШЕЊУ ЗАКОНА О ЗАСТУПАЊУ У ОСИГУРАЊУ И ПОСРЕДОВАЊУ У ОСИГУРАЊУ И РЕОСИГУРАЊУ

Проглашавам Закон о заступању у осигурању и посредовању у осигурању и реосигурању, који је Народна скупштина Републике Српске усвојила на Осамнаестој сједници, одржаној 27 априла 2017. године, а Вијеће народа 10. маја 2017. године констатовало да усвојеним Законом о заступању у осигурању и посредовању у осигурању и реосигурању није угрожен витални национални интерес ни једног конститутивног народа у Републици Српској.

Број: 01-020-1391/17
10. маја 2017. године
Бања Лука

Предсједник
Републике,
Милорад Додик, с.р.

ЗАКОН

О ЗАСТУПАЊУ У ОСИГУРАЊУ И ПОСРЕДОВАЊУ У ОСИГУРАЊУ И РЕОСИГУРАЊУ

ГЛАВА I

ОСНОВНЕ ОДРЕДБЕ

Предмет Закона

Члан 1.

Овим законом уређују се послови и дјелатност заступања у осигурању, односно посредовања у осигурању и реосигурању, услови за издавање и престанак важења овлашћења, односно дозволе, пословање и правила пословања, као и надзор над обављањем послова и дјелатности заступања у осигурању, односно посредовања у осигурању и реосигурању.

Заступање у осигурању и посредовање у осигурању и реосигурању
Члан 2.

(1) Заступањем у осигурању сматра се презентација, предлагање или обављање припремних радњи за закључивање и закључивање уговора о осигурању у име и за рачун друштва за осигурање.

(2) Посредовањем у осигурању и реосигурању, односно брокерским пословима и дјелатностима сматра се довођење у везу потенцијалних осигураника, односно уговорача осигурања и друштва за осигурање, обављање припремних радњи за закључивање уговора о осигурању и пружање помоћи у реализацији права из уговора о осигурању који је закључен уз посредовање тог брокера у осигурању.

(3) Посредовање у осигурању, у смислу овог закона, обухвата посредовање у осигурању и посредовање у реосигурању.

(4) Не сматра се заступањем у осигурању и посредовањем у осигурању прикупљање података о потенцијалним осигураницима, односно уговорачима осигурања на тржишту, њиховим ризицима и потребама за закључивање уговора о осигурању, као и пружање општих информација о производима осигурања.

Примјена других прописа

Члан 3.

(1) На уговоре о заступању у осигурању и посредовању у осигурању примјењују се одредбе прописа којима се уређују облигациони односи, ако овим законом није другачије прописано.

(2) На лица која обављају дјелатност заступања у осигурању и посредовања у осигурању, а која се оснивају у облику привредних друштава, у питањима која нису уређена овим законом, примјењују се одредбе закона о привредним друштвима.

(3) На лице која обавља дјелатност заступања у осигурању, а које је организовано као предузетник за заступање у осигурању, у питањима која нису уређена овим законом, примјењују се одредбе закона којим се уређује обављање занатско-предузетничке дјелатности.

(4) На надзор над заступницима у осигурању и брокерима у осигурању, као и на овлашћења Агенције за осигурање Републике Српске (у даљем тексту: Агенција) у вршењу тог надзора, сходно се примјењују одредбе прописа којима се уређују оснивање и пословање друштава за осигурање, ако овим законом није другачије прописано.

ГЛАВА II

ЗАСТУПАЊЕ У ОСИГУРАЊУ

Лица која обављају послове и дјелатност заступања у осигурању
Члан 4.

(1) Заступање у осигурању, у складу са овим законом, обављају заступници у осигурању:

1) физичко лице које је добило овлашћење Агенције за обављање послова заступања у осигурању (овлашћење за заступање),

2) предузетник за заступање у осигурању који је добио дозволу Агенције за обављање дјелатности заступања у осигурању (дозвола за заступање) и којем је регистрациони орган издао рјешење о регистрацији,

3) друштво за заступање у осигурању које је добило дозволу за заступање и које је уписано у регистар пословних субјеката и

4) банка, микрокредитно друштво и Предузеће за поштански саобраћај Републике Српске а. д. Бања Лука (у даљем тексту: Поште Српске) који су добили дозволу за заступање и који су уписали дјелатност заступања у осигурању у регистар пословних субјеката.

(2) Поред лица из става 1. т. 2), 3) и 4) овог члана, дјелатност заступања у осигурању, у складу са овим законом,

ГЛАВА XI

ПРЕЛАЗНЕ И ЗАВРШНЕ ОДРЕДБЕ

1. Регулисање односа насталих прије ступања на снагу овог закона

Односи настали прије ступања на снагу овог закона
Члан 342.

Одредбе овог закона о правима и дужностима брачних супружника, родитеља и дјете, усвојилаца и усвојеника, старатеља и штићеника, давалаца и прималаца издржавања, као и о престанку тих односа, примјењиваће се и у случајевима када су ти односи настали прије ступања на снагу овог закона, осим у случају када су правоснажно расправљени прије ступања на снагу овог закона.

Поступци који су започети а нису окончани
Члан 343.

У предметима у којима до дана ступања на снагу овог закона није донесена правоснажна одлука, а који се односе на брак и односе у браку, односе родитеља и дјете, усвојење, старатељство и издржавање, примјењују се одредбе раније важећег закона.

Окончани поступци
Члан 344.

(1) Ако је прије ступања на снагу овог закона донесена правоснажна одлука пред судом, даљи поступак наставиће се по раније важећем закону.

(2) Ако послје ступања на снагу овог закона буде укинута првостепена одлука из става 1. овог члана, даљи поступак спровеће се према одредбама овог закона.

(3) Одредбе овог закона о мирењу у поступку за развод брака неће се примјењивати ако је поступак ради покушаја мирења спроведен прије ступања на снагу овог закона.

Неважећи брак по ранијим прописима
Члан 345.

Брак закључен прије ступања на снагу овог закона који по раније важећем закону не би био ваљан не може се поништити, ако разлог за поништење није предвиђен овим законом.

Имовинско-правни односи настали прије ступања на снагу овог закона
Члан 346.

Одредбе овог закона примјењују се и на имовинско-правне односе брачних супружника из бракова закључених прије ступања на снагу овог закона, ако захтјеви странака нису правоснажно ријешени до дана ступања на снагу овог закона.

2. Доношење подзаконских аката и престанак важења ранијег прописа

Доношење подзаконских аката
Члан 347.

(1) Министар здравља и социјалне заштите, у року од шест мјесеци од дана ступања на снагу овог закона, доноси:

- 1) Програм припреме за усвојење (члан 173. став 3),
- 2) Правилник о Јединственом личном регистру усвојења (члан 193. став 6),
- 3) Правилник о вођењу евиденције и документације о усвојеној дјечи (члан 201. став 2),
- 4) Правилник о начину рада и саставу комисије за попис и процјену штићеникове имовине (члан 222. став 2),
- 5) Упутство о вођењу евиденције и чувању документације о лицима стављеним под старатељство (члан 263. став 2),
- 6) Упутство о вођењу евиденције о издржавању дјете и родитеља (члан 289. став 4).

(2) Министар, у року од шест мјесеци од дана ступања на снагу овог закона, доноси:

- 1) Правилник о Регистру антиципираних изјава (члан 247. став 3),
- 2) Правилник о Централном регистру брачних уговора (члан 316. став 2).

Престанак важења ранијег прописа
Члан 348.

Ступањем на снагу овог закона престаје да важи Породични закон ("Службени гласник Републике Српске", бр. 54/02, 41/08, 63/14 и 56/19 - Одлука Уставног суда Републике Српске).

Ступање на снагу
Члан 349.

Овај закон објављује се у "Службеном гласнику Републике Српске", а ступа на снагу 1. септембра 2023. године.

Број: 02/1-021-96/23
8. фебруара 2023. године
Бањалука

Предсједник
Народне скупштине,
Др **Ненад Стевандић**, с.р.

514

На основу члана 80. став 1. тачка 4. Устава Републике Српске, д о н о с и м

У К А З**О ПРОГЛАШЕЊУ ЗАКОНА О ИЗМЈЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ПРЕВОЗУ У ДРУМСКОМ САОБРАЋАЈУ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ**

Проглашавам Закон о измјенама и допунама Закона о превозу у друмском саобраћају Републике Српске, који је Народна скупштина Републике Српске усвојила на Петој посебној сједници, одржаној 8. фебруара 2023. године, а Вијеће народа 16. фебруара 2023. године констатовало да се усвојени Закон о измјенама и допунама Закона о превозу у друмском саобраћају Републике Српске не односи на витални национални интерес ниједног од конститутивних народа у Републици Српској.

Број: 01-020-844/23
17. фебруара 2023. године
Бањалука

Предсједник
Републике,
Милорад Додик, с.р.

ЗАКОН**О ИЗМЈЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ПРЕВОЗУ У ДРУМСКОМ САОБРАЋАЈУ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ**

Члан 1.

У Закону о превозу у друмском саобраћају Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 47/17) у члану 4. у ставу 1. у тачки 8) ријеч: "и" брише се и додаје се запета.

У тачки 9) послје ријечи: "ствари" додају се запета и нове т. 10), 11), 12), 13), 14), 15), 16) и 17), које гласе:

"10) кашњење представља временску разлику између времена предвиђеног поласка у јавном линијском превозу лица према утврђеном реду вожње и времена стварног поласка,

11) лице са инвалидитетом или лице смањене покретљивости је било које лице чија је покретљивост при коришћењу превоза смањена ради физичког инвалидитета (чулног или моторичког, трајног или привременог), интелектуалног инвалидитета или оштећења, или било којег другог узрока инвалидитета, или ради старости, те чија ситуација захтијева одговарајућу пажњу и прилагођавање њеним посебним потребама да би добила услугу која је доступна свим путницима,

12) отказивање представља неизвршавање претходно планираног линијског превоза лица,

13) провизија за продају карата је накнада за извршену услугу продаје возне карте,

14) путник је лице које, на основу уговора или друге одговарајуће исправе, има право на превоз,

15) Регистар легитимација за возача моторног возила је преглед свих возача који посједују легитимацију за возача моторног возила, а који је јавно доступан посредством објављивања на интернет страници Министарства,

16) резервација је резервисање сједишта у аутобусу у линијском превозу лица на регистрованом реду вожње,

17) уговор о превозу је уговор који закључују превозник и путник у јавном линијском превозу лица (возна карта) или уговор који закључују превозник и наручилац превоза у јавном ванлинијском превозу лица за пружање једног или више превоза”.

Члан 2.

Члан 8. мијења се и гласи:

“(1) Моторним возилом намијењеним за јавни превоз и превоз за властите потребе може управљати возач који:

1) је стручно оспособљен,
2) је засновао радни однос на пуно радно вријеме од 40 часова седмично код власника, односно корисника возила,

3) испуњава услове утврђене прописима о безбједности саобраћаја на путевима.

(2) Стручна оспособљеност возача из става 1. овог члана подразумијева стицање почетне квалификације и обавезно редовно периодично оспособљавање.

(3) Почетна квалификација возача стиче се:

1) стручном обуком за професионално управљање возилом, која се врши у складу са прописима из области образовања одраслих,

2) завршеним најмање трећим степеном образовања саобраћајне струке – возач моторног возила или најмање четвртим степеном образовања саобраћајне струке друмског смјера, или

3) ако је до 1992. године стекао квалификацију возача моторног возила.

(4) Обавеза стручне оспособљености из става 2. овог члана не односи се на возаче који управљају моторним возилима:

1) са највише 1 + 8 регистрованих сједишта,
2) чија је највећа допуштена маса до 3.500 kg,
3) чија максимална дозвољена брзина кретања не прелази 45 km/h,
4) која се користе за превоз за властите потребе лица,
5) која користе носиоци пољопривредног газдинства који врше превоз ствари за властите потребе, при чему носивост возила или скупа возила не прелази 5.000 kg,

6) која користи војска, цивилна заштита, ватрогасна служба, Министарство унутрашњих послова или су под њиховом контролом,

7) специјалне намјене (санитетска возила, возила за одвоз смећа, погребна возила, возила за превоз пчела, лунапарк, тест вожње, нова или преправљена возила која још нису пуштена у саобраћај и слично).

(5) Редовно периодично оспособљавање из става 2. овог члана врши се, у складу са прописима из области образовања одраслих, сваких пет година.

(6) Обавезно је да се у моторном возилу из става 4. т. 2), 3), 4) и 5) овог члана налази доказ да је возач који управља тим возилом у радном односу код власника, односно корисника возила.

(7) Доказ из става 6. овог члана може бити копија пријаве за пензионо и инвалидско осигурање, односно копија обрасца пореске управе о уплати доприноса.

(8) Изузетно од става 1. овог члана, моторним возилом која користе носиоци пољопривредног газдинства који врше превоз ствари за властите потребе, при чему носивост

возила или скупа возила не прелази 5.000 kg, може управљати возач који:

1) је у радном односу код власника, односно корисника возила,

2) испуњава услове утврђене прописима о безбједности саобраћаја на путевима.

(9) Изузетно од става 1. овог члана, моторним возилом која користе правна лица и предузетници који врше превоз ствари за властите потребе, искључиво теретним моторним возилима или скупом возила, при чему највећа допуштена маса возила не прелази 3.500 kg, може управљати возач који:

1) је у радном односу код власника, односно корисника возила,

2) испуњава услове утврђене прописима о безбједности саобраћаја на путевима.

(10) Изузетно од става 1. овог члана, моторним возилом намијењеним за превоз лица за властите потребе може управљати возач који:

1) је у радном односу код власника, односно корисника возила,

2) испуњава услове утврђене прописима о безбједности саобраћаја на путевима.

(11) Легитимација за возача моторног возила је исправа коју издаје Министарство и којом се, у складу са овим законом, доказује право управљања возилима намијењеним за вршење појединих врста превоза.

(12) О издатим легитимацијама из става 11. овог члана Министарство води Регистар легитимација за возача моторног возила (у даљем тексту: Регистар возача) у облику електронске базе података.

(13) У Регистар возача из става 12. овог члана уписују се подаци о возачима којима је издата легитимација за возача моторног возила.

(14) Подаци из Регистра возача су јавни и доступни свим физичким и правним лицима на интернет страници Министарства, изузев оних података који се не објављују у складу са прописима о заштити личних података, као и прописима о тајности података и пословној тајни.

(15) Министар доноси правилник којим се разрађују стручно оспособљавање возача, услови и поступак издавања легитимације за возача моторног возила”.

Члан 3.

У члану 9. у ставу 5. последије ријечи: “одговара броју” додаје се ријеч: “моторних”.

У ставу 6. последије ријечи: “одобрење за” додаје се ријеч: “моторно”.

Став 7. брише се.

Досадашњи став 8. постаје став 7.

Члан 4.

У члану 12. последије става 4. додаје се нови став 5, који гласи:

“(5) У возилу превозника који су регистровани на подручју Федерације Босне и Херцеговине или Брчко Дистрикта БиХ, а којим се врши превоз на подручју Републике Српске, обавезно је да се налазе документа и исправе у складу са прописима Федерације Босне и Херцеговине или Брчко Дистрикта БиХ који уређују област превоза у друмском саобраћају”.

Члан 5.

У члану 13. у ставу 2. ријечи: “72 часа” замјењују се ријечима: “15 дана”.

Послије става 3. додају се нови ст. 4. и 5, који гласе:

“(4) Контролори техничке исправности возила, а који су запослени у станици за технички преглед возила, обавезни су свако возило прегледати у складу са одговарајућим законским и подзаконским прописима.

(5) Обавезно је да су уређаји и опрема који се налазе на станици за технички преглед возила исправни и редовно баждарени”.

Члан 6.

У члану 14. последије става 2. додаје се нови став 3, који гласи:

“(3) Према карактеру, јавни превоз се дијели на међународни, међуентитетски и унутрашњи”.

Досадашњи став 3. постаје став 4.

Члан 7.

Послије члана 14. додаје се нови члан 14а, који гласи:

“Члан 14а.

(1) Међународни превоз, у смислу овог закона, је превоз при чијем се обављању прелази најмање једна државна граница, а превоз се може обављати као превоз лица или ствари у довозу из друге државе у Босну и Херцеговину, у одвозу из Босне и Херцеговине за другу државу или у транзиту кроз Босну и Херцеговину, који почиње или завршава на територији Републике Српске или транзитира преко територије Републике Српске.

(2) Међуентитетски превоз, у смислу овог закона, је превоз између Републике Српске и Федерације Босне и Херцеговине, као и превоз између Републике Српске и Брчко Дистрикта БиХ.

(3) Унутрашњи превоз, у смислу овог закона, је превоз који се обавља између појединих мјеста на територији Републике Српске.

(4) Обављање превоза из става 1. овог члана врши се у складу са одредбама потврђених међународних споразума, уз поштовање принципа узајамности, одредбама Закона о међународном и међуентитетском друмском превозу, овог закона и других прописа донесених на основу овог закона.

(5) Обављање превоза из става 2. овог члана врши се у складу са одредбама Закона о међународном и међуентитетском друмском превозу, овог закона и других прописа донесених на основу овог закона”.

Члан 8.

У члану 17. став 2. мијења се и гласи:

“(2) Забрањен је јавни превоз лица путничким аутомобилом или аутобусом које врши лице које нема статус превозника, ако превоз врши два или више пута током дана, седмица или мјесеци, при чему се врши превоз различите групе лица, на истом или сличном превозном путу, или се превозе лица која се укрцавају или искрцавају на аутобуским станицама, односно стајалиштима, бензинским станицама, паркинг-просторима или на истим или сличним мјестима укрцавања или искрцавања, а та лица нису у сродству са лицем које управља возилом и не посједују возну карту за превоз”.

Послије става 2. додаје се нови став 3, који гласи:

“(3) Забрањеним јавним превозом лица из става 2. овог члана нарочито се сматра:

- 1) превоз за који је уговорена или наплаћена услуга,
 - 2) превоз који се врши на релацијама на којима постоји линијски превоз,
 - 3) превоз ‘од врата до врата’,
 - 4) превоз који се врши на основу јавног оглашавања”.
- Досадашњи став 3. постаје став 4.

Члан 9.

Послије члана 23. додаје се нови члан 23а, који гласи:

“Члан 23а.

(1) Продаја возних карата посредством интернета из члана 23. став 3. овог закона може се вршити преко даљинске трговине, и то: електронске продавнице, електронске платформе, интернет странице, интернет портала и мобилних апликација.

(2) Продају возних карата из става 1. овог члана, осим аутобуских станица и терминала, може вршити и туристичка агенција којој је превозник повјерио продају возних карата, пословница превозника или регистрована даљинска трговина у Републици Српској.

(3) За организовање продаје возних карата из става 1. овог члана обавезно се закључује уговор између превозника, аутобуске станице или терминала и регистроване даљинске трговине у Републици Српској.

(4) Накнада за услугу провизије остварена на основу продаје возних карата из става 1. овог члана дијели се у омјеру 50 : 50 између аутобуске станице или терминала и регистроване даљинске трговине у Републици Српској.

(5) За организовање продаје возних карата из члана 23. овог закона у туристичким агенцијама, којима је превозник повјерио продају возних карата, закључује се уговор између превозника, аутобуске станице и туристичке агенције.

(6) Накнада за услугу провизије остварена на основу продаје возних карата из става 5. овог члана дијели се у омјеру 50 : 50 између туристичке агенције и аутобуске станице”.

Члан 10.

У члану 40. последије става 2. додаје се нови ст. 3, 4, и 5, који гласе:

“(3) Аутобуске станице и терминали врше продају возних карата у корист превозника за било коју аутобуску линију у складу са регистрованим редом возње и цјеновником.

(4) За организовање продаје возних карата из става 3. овог члана закључује се уговор између превозника, аутобуске станице која врши продају возних карата и аутобуске станице на којој путник започиње нову возњу.

(5) Накнада за услугу провизије остварена на основу продаје возних карата из става 4. овог члана дијели се у омјеру 50 : 50 између аутобуских станица”.

Члан 11.

У члану 42. последије става 4. додаје се нови став 5, који гласи:

“(5) Аутобуске станице и терминали обавезни су да инспекцијским органима достављају извјештај о одржаним поласцима превозника, а према регистрованим редовима возње, до 20. у текућем мјесецу за претходни мјесец”.

Члан 12.

Члан 47. се мијења и гласи:

“(1) Ванлинијски превоз лица је превоз унапријед познате групе лица за који се релација, цијена превоза, висина накнаде за споредне услуге извршене за потребе лица и пртљага који се превозе и други услови утврђују уговором између превозника и наручиоца превоза.

(2) Уговор из става 1. овог члана, осим за уговорени ванлинијски превоз, који је превозник закључио са физичким лицем које нема статус предузетника, обавезно се овјерава код органа надлежног за овјеру (надлежни орган јединице локалне самоуправе или нотар).

(3) У ванлинијском превозу превозник може за једну возњу закључити само један уговор, који је обавезно нумерисан и закључен само са једним наручиоцем превоза.

(4) Уговор из става 1. овог члана обавезно се налази у аутобусу.

(5) Улазак лица у аутобус и њихов излазак у ванлинијском превозу лица врши се на аутобуским станицама, односно терминалима.

(6) Изузетно од става 5. овог члана, јединица локалне самоуправе може одредити мјеста на којима је дозвољено безбједно укрцавање, односно искрцавање путника на територији те јединице локалне самоуправе.

(7) Превознику који обавља ванлинијски превоз није дозвољено укрцавати и искрцавати путнике на терминали-

ма и аутобуским стајалиштима без одобрења јединице локалне самоуправе”.

Члан 13.

У члану 49. ст. 4. и 5. мијењају се и гласе:

“(4) Уговорени ванлинијски превоз лица је превоз радника из мјеста становања на посао и са посла, као и ученика и студената из мјеста становања до образовне установе и од образовне установе, са посебним идентификационим возним исправама (недјељна, мјесечна, годишња и сл.), који се обавља на основу писменог уговора и списка путника и без примања других путника.

(5) Није дозвољено закључивање уговора из става 4. овог члана са физичким лицем које не обавља регистровану дјелатност превоза путника”.

Послије става 5. додају се нови ст. 6. и 7, који гласе:

“(6) На возилу којим се врши ванлинијски превоз лица из ст. 2. и 3. овог члана у доњем десном углу предњег вјетробранског стакла превозник је дужан да истакне таблу са натписом: ‘Ванлинијски превоз’.

(7) На возилу којим се врши ванлинијски превоз лица из става 4. овог члана у доњем десном углу предњег вјетробранског стакла превозник је дужан да истакне таблу са натписом: ‘Уговорени превоз’”.

Досадашњи став 6. постаје став 8.

Члан 14.

У члану 57. у ставу 3. ријечи: “или изнајмљеним возилом” бришу се.

Члан 15.

У члану 59. последије става 2. додаје се нови став 3, који гласи:

“(3) Превоз лица за властите потребе врши се возилом М2 категорије које, осим сједишта за возача, има више од осам сједишта и чија највећа допуштена маса није већа од пет тона”.

Члан 16.

Послије члана 61. додају се нова Глава IVа. и нови чл. 61а, 61б, 61в, 61г, 61д, 61ђ, 61е, 61ж, 61з, 61и, 61ј. и 61к, који гласе:

“ГЛАВА IVа.

ПРАВА ПУТНИКА У ЈАВНОМ ПРЕВОЗУ ЛИЦА

Члан 61а.

Основна права путника у јавном линијском превозу лица су:

- 1) недискриминација путника у вези са условима превоза које пружа превозник,
- 2) права путника у случају саобраћајне незгоде са погинулим лицима или саобраћајне незгоде са повријеђеним лицима или губитка или оштећења пртљага,
- 3) недискриминација и обавезна помоћ лицима са инвалидитетом и лицима смањене покретљивости,
- 4) права путника у случају отказивања или кашњења превоза,
- 5) право на минималне информације које је обавезно обезбиједити путницима,
- 6) право на поступање по притужбама путника.

Члан 61б.

(1) Превозник је обавезан да под једнаким условима пружа услуге свим корисницима услуга превоза.

(2) Превозник не може обавезе из става 1. овог члана ограничити, умањити или онемогућити њихово остваривање, као ни уговором о превозу уговорити мањи обим права путника.

(3) Превозник може понудити услове превоза који су за путнике повољнији од услова прописаних овим законом.

1. Права путника у случају смрти или повреда и губитка или оштећења пртљага

Члан 61в.

(1) Путници, у складу са прописима из области обавезног осигурања у саобраћају, имају право на накнаду штете која је настала у току превоза за трајни губитак опште радне способности (инвалидитета) или за привремену спријеченост за рад и стварних и нужних трошкова лијечења, као и за губитак или оштећење пртљага.

(2) У складу са прописима из области обавезног осигурања у саобраћају, право на накнаду штете за случај смрти путника која је настала у току превоза, а укључује и оправдане погребне трошкове, имају лица које је путник издржавао или је био обавезан да их издржава.

(3) У случају оштећења инвалидских колица, друге опреме за кретање лица са инвалидитетом и лица смањене покретљивости или помоћних уређаја, износ одштете је увијек једнак трошку замјене или поправке изгубљене или оштећене опреме.

(4) У случају саобраћајне незгоде превозник је обавезан обезбиједити разумну и сразмјерну помоћ, с обзиром на непосредне практичне потребе путника након саобраћајне незгоде.

(5) Помоћ из става 4. овог члана, ако је потребна, може укључити: смјештај, храну, одјећу, превоз и пружање прве помоћи.

(6) Пружање помоћи из става 4. овог члана не подразумева признање одговорности превозника за саобраћајну незгоду.

(7) Превозник може ограничити укупне трошкове смјештаја на износ најмање до просјечне цијене за средњу категорију смјештаја по ноћењу, за сваког путника, а за највише двије ноћи.

2. Права лица са инвалидитетом и лица смањене покретљивости

Члан 61г.

(1) Превозник не може одбити укрцати лице због инвалидитета или смањене покретљивости, одбити резервацију, издавање или другачије обезбјеђивање возне карте и карте за пртљак.

(2) Забрањено је лицима са инвалидитетом и лицима смањене покретљивости зарачунавати додатне трошкове за резервацију, издавање возне карте и карте за пртљак.

(3) Изузетно од става 1. овог члана, превозник може одбити да укрца лице због инвалидитета или смањене покретљивости, одбити резервацију, издавање или другачије обезбиједити возну карту и карту за пртљак у сљедећим случајевима:

1) због немогућности испуњења услова безбједности утврђених међународним правом, стандардима и прописима у области друмског саобраћаја или немогућности испуњења здравствених и услова безбједности, који су утврђени прописима из области здравствене заштите,

2) ако конструкција возила или инфраструктуре, укључујући аутобуске станице и аутобуска стајалишта, физички не омогућава безбједан и оперативно изводљив улазак и излазак или превоз лица са инвалидитетом и лица смањене покретљивости.

(4) Превозник који не прихвати резервацију, не изда или другачије не обезбиједи возну карту и карту за пртљак или одбије укрцати лице из разлога прописаних ставом 3. овог члана, обавезан је да обавијести то лице о било којој прихватљивој алтернативној услузи коју пружа превозник.

(5) Ако превозник лицу са инвалидитетом или лицу смањене покретљивости не прихвати резервацију, не изда или другачије не обезбиједи возну карту и карту за пртљак или одбије укрцати лице из разлога прописаних ставом 3. овог члана, то лице може захтијевати да га прати друго лице (у даљем тексту: пратилац), које сам изабере, а које

може лицу са инвалидитетом или лицу смањене покретљивости пружити потребну одговарајућу помоћ.

(6) Превозник је обавезан обезбиједити бесплатну возну карту и карту за пртљаг пратиоцу из става 5. овог члана, а уколико је могуће, и сједиште уз лице са инвалидитетом или уз лице смањене покретљивости.

(7) Ако се лицу са инвалидитетом или лицу смањене покретљивости које посједује резервацију или возну карту и карту за пртљаг, а које испуњава и друге услове прописане овим законом, не дозволи улазак у аутобус због његове инвалидности или смањене покретљивости, то лице и његов пратилац из става 5. овог члана могу бирати између:

1) права на поврат средстава и, по потреби, бесплатан повратни превоз до почетног мјеста поласка, како је утврђено уговором о превозу, или

2) наставка или преусмјеравања путовања одговарајућим алтернативним превозом до одређеног мјеста утврђеног у уговору о превозу, ако је то изводљиво.

Члан 61д.

(1) Превозници и аутобуске станице, у сарадњи са представницима организација или удружења лица са инвалидитетом или лица смањене покретљивости, могу по потреби успоставити или имати успостављене недискриминарајуће услове приступа објектима и превозним средствима у превозу лица са инвалидитетом или лица смањене покретљивости посредством тих организација или удружења.

(2) Превозници и аутобуске станице су обавезни да јавно објављују услове приступа из става 1. овог члана у материјалном облику или на својој интернет страници, укључујући и текст међународног права, прописа у Босни и Херцеговини у области друмског саобраћаја и прописа из области здравствене заштите, на којима се заснивају недискриминарајући услови, на најмање једном од језика у службеној употреби у Републици Српској, те на два страна језика.

(3) Информације о условима приступа из става 2. овог члана се на захтјев путника достављају у материјалном облику.

(4) Превозници су обавезни обезбиједити да све одговарајуће опште информације о путовању и условима превоза буду доступне у одговарајућим облицима за лица са инвалидитетом или за лица смањене покретљивости, а уколико је то могуће, и електронским путем.

Члан 61ђ.

(1) Превозници и аутобуске станице су обавезни да сарађују да би обезбиједили помоћ лицима са инвалидитетом или лицима смањене покретљивости на аутобуској станици и у аутобусу, и то под следећим условима:

1) да су превозници, односно аутобуске станице обавијештени писменим путем о потреби за овом врстом помоћи најмање 36 часова прије него што је лицу потребна помоћ,

2) да је лице присутно на означеном мјесту:

1. у вријеме које унапријед одреди превозник, а које може бити највише до 60 минута прије прописаног времена поласка, изузев ако се превозник и путник договоре о краћем времену, или

2. ако вријеме поласка није прописано, најкасније 30 минута прије објављеног времена поласка.

(2) Помоћ која се може пружити на аутобуској станици лицима са инвалидитетом или лицима смањене покретљивости односи се на то да:

1) лице саопшти свој долазак на аутобуску станицу и затражи помоћ на за то означеним мјестима,

2) се креће од означеног мјеста до шалтера за пријаву путника, чекаонице и подручја за излазак,

3) се укрца у возило уз помоћ лифта, инвалидских колица или други за то погодан начин,

4) утоваре свој пртљаг,

5) преузму свој пртљаг,

6) изађу из возила,

7) унесу дозвољеног пса водича у аутобус,

8) дођу до сједишта у аутобусу.

(3) Помоћ која се може пружити у аутобусу лицима са инвалидитетом или лицима смањене покретљивости односи се на то да се:

1) на захтјев путника пружи основна информација о путовању у материјалном или електронском облику,

2) омогући улазак, односно излазак током пауза за вријеме путовања.

(4) Помоћ из ст. 2. и 3. овог члана се пружа без накнаде.

(5) Лице са инвалидитетом или лице смањене покретљивости у току резервације или прије куповине возне карте и карте за пртљаг обавјештава превозника, односно аутобуску станицу о посебним потребама у вези са сједњем.

(6) Превозник и аутобуска станица су обавезни да обезбиједи пријем обавјештења из става 5. овог члана у материјалном или електронском облику.

(7) Ако лице са инвалидитетом или лице смањене покретљивости не достави обавјештење у складу са ставом 1. тачка 1) овог члана, превозник и аутобуска станица су обавезни предузети све радње којима би се обезбиједила помоћ лицу са инвалидитетом или лицу смањене покретљивости које има купљену возну карту да безбједно уђе у аутобус, пресједне из аутобуса у аутобус или из њега изађе.

(8) Аутобуска станица је обавезна одредити мјесто на којем лица са инвалидитетом или лица смањене покретљивости могу пријавити свој долазак и затражити помоћ.

(9) Мјесто из става 8. овог члана је јасно означено, те у материјалном или електронском облику пружа основне информације о аутобуској станици и услугама које пружа.

(10) Путник има право на поврат средстава из члана 61г. став 7. тачка 1) и у случају када није обавијештен у складу са ставом 1. тачка 1) овог члана.

(11) Ако превозник одбије превоз у случајевима из члана 61г. став 3, обавезан је писменим путем, у року од пет радних дана од дана пријема захтјева, обавијештити лице са инвалидитетом или лице смањене покретљивости о разлозима за његово одбијање.

Члан 61е.

(1) Превозник и аутобуска станица носе одговорност ако су проузроковали губитак или оштећење инвалидских колица, друге опреме за кретање лица са инвалидитетом и лица смањене покретљивости или помоћних уређаја.

(2) Одштету за губитак или оштећење из става 1. овог члана обавезно исплаћује превозник или аутобуска станица, који су одговорни за наведени губитак или оштећење.

(3) Одштета из става 2. овог члана исплаћује се у висини трошка замјене или поправке изгубљене, односно оштећене опреме или уређаја.

(4) Ако је то потребно, превозник или аутобуска станица обавезно обезбјеђују привремену замјенску опрему или уређаје.

(5) Замјенска опрема или уређаји из става 4. овог члана обавезно имају техничке и функционалне карактеристике сличне онима које су имали изгубљена или оштећена опрема или уређаји.

3. Права путника у случају кашњења или отказивања

Члан 61ж.

(1) Превозник је обавезан, ако оправдано очекује да ће линијски превоз лица, из разлога на које није могао утицати, бити отказан или каснити у поласку са аутобуске станице више од 120 минута, односно у случају превеликог броја резервација, путнику без одгађања понудити следеће:

1) наставка или преусмјеравање путовања до крајњег одређеног мјеста у што краћем року, без додатних трошкова и

под истим условима превоза, како је наведено у закљученом уговору о превозу (возна карта и карта за пртљаг) или

2) надокнаду у висини цијене возне карте и, ако је то могуће, што раније обезбиједити услугу бесплатног повратка аутобусом до најближе аутобуске станице.

(2) Ако превозник не поступи у складу са ставом 1. овог члана, путник има право на надокнаду штете у износу 50% од цијене возне карте и 50% од карте за пртљаг, уз поврат уплаћених средстава у висини цијене возне карте.

(3) Превозник је обавезан накнаду штете из става 2. овог члана уплатити у року од 30 дана од дана подношења захтјева путника који је претрпио штету.

(4) Ако у току путовања дође до квара аутобуса, превозник је обавезан обезбиједити наставак путовања другим аутобусом од мјеста гдје се налази неисправан аутобус или превоз од мјеста гдје се налази неисправан аутобус до најближе аутобуске станице од које се може наставити путовање.

(5) Ако је линијски превоз лица отказан или касни у поласку са аутобуске станице више од 120 минута, путници имају право на наставак путовања или преусмјеравање путовања или надокнаду из става 2. овог члана.

(6) Надокнаду из става 1. тачка 2) овог члана и става 5. овог члана превозник је обавезан уплатити у року од 14 дана од дана подношења захтјева путника који је претрпио штету.

(7) Исплата се врши у новцу, осим ако путник не прихвати други облик поврата средстава.

Члан 61з.

(1) У случају отказивања или кашњења линијског превоза лица у поласку са аутобуске станице, превозник и аутобуска станица обавезни су да о томе обавијесте путнике у најкраћем року, а најкасније 30 минута након планираног времена поласка, као и о процијењеном времену поласка, када та информација буде доступна.

(2) Ако путници ради отказивања или кашњења пропусте повезани превоз према реду возње, превозник или аутобуска станица обавезни су да путнике обавијесте о алтернативним врстама превоза.

(3) Превозник или аутобуска станица су обавезни обезбиједити да лица са инвалидитетом и лица смањене покретљивости приме потребне информације из ст. 1. и 2. овог члана у материјалном или електронском облику.

(4) Ако је технички изводљиво, тражени подаци у складу са ст. 1. и 2. овог члана свим путницима се обезбјеђују и путем електронских средстава информисања и средстава јавног информисања.

Члан 61и.

(1) Превозник је обавезан да за путовање које је планирано у трајању дужем од три часа, у случају отказивања или кашњења поласка из аутобуске станице за више од 90 минута, путницима бесплатно обезбиједи:

1) оброк или освјежавајућа пића примјерена времену чекања, односно кашњења, тако да су доступни у аутобусу или аутобуској станици,

2) у случају када је потребно преноћити, хотелску собу или други смјештај, као и превоз између аутобуске станице и мјеста смјештаја.

(2) Превозник може ограничити укупан трошак смјештаја из става 1. тачка 2) овог члана на износ најмање до просјечне цијене за средњу категорију смјештаја по ноћењу, за сваког путника, а за највише двије ноћи.

(3) Превозник је обавезан да при примјени ст. 1. и 2. овог члана посебну пажњу посвети потребама лица са инвалидитетом и лица смањене покретљивости, те њиховим пратиоцима.

(4) Превозник је ослобођен извршавања обавеза из ст. 1. и 2. овог члана у случају да су узроци за отказивање или кашњење поласка из аутобуске станице временски

услови или елементарна непогода која угрожава безбједно одвијање линијског превоза лица.

4. Права путника на информације и приговоре

Члан 61ј.

(1) Превозник и аутобуска станица су обавезни током путовања, у оквиру свог дјелокруга рада, путницима обезбиједити одговарајуће информације.

(2) Ако је технички изводљиво, информације из става 1. овог члана се на захтјев обезбјеђују и путем електронских средстава информисања и средстава јавног информисања.

(3) Превозник и аутобуска станица су обавезни путницима, у оквиру свог дјелокруга рада, обезбиједити одговарајуће и разумљиве информације о њиховим правима најкасније до одласка из аутобуске станице.

(4) Информације из става 3. овог члана обавезно садрже податке за контакт са надлежним органом који рјешава по приговору путника, а доступне су на аутобуској станици, као и на интернет страници превозника и аутобуске станице.

(5) У случају да је дошло до повреде права путника по било ком основу, изузимајући члан 61в. ст. 1. и 2. овог закона, путник је дужан поднијети приговор превознику у року од 90 дана од дана окончања превоза или дана када је требао бити обављен.

(6) Превозник је обавезан да у року од мјесец дана од дана пријема приговора обавијести путника да ли је његов приговор прихваћен, одбијен или је и даље у поступку разматрања.

(7) Превозник је обавезан да у року од три мјесеца од дана пријема приговора достави коначни одговор.

(8) Уколико превозник није ријешео приговор у складу са ст. 6. и 7. овог члана или уколико путник није задовољан начином на који је приговор ријешен, путник има право обратити се надлежном инспекцијском органу.

(9) Надлежни инспекцијски орган је обавезан да Министарству достави информације о поднесеним приговорима путника и статусу приговора, до 10. у текућем мјесецу за претходни квартал.

Члан 61к.

(1) Одредбе чл. 61а. до 61ј. овог закона примјењују се на путнике у јавном линијском превозу чија је удаљеност путовања дужа од 250 km, а када се мјесто укрцавања или искрцавања путника налази на територији Републике Српске.

(2) Одредбе чл. 61б, 61в, члана 61г. ст. 1, 2. и 3, чл. 61е. и 61ј. овог закона примјењују се на путнике у јавном линијском превозу чија је удаљеност путовања краћа од 250 km, а када се мјесто укрцавања или искрцавања путника налази на територији Републике Српске.

(3) Одредбе чл. 61в, 61д, члана 61ђ. ст. 1, 2, 3. и 4, као и члана 61е. примјењују се на путнике у јавном ванлинијском превозу без обзира на дужину путовања, а када се мјесто укрцавања или искрцавања путника налази на територији Републике Српске”.

Члан 17.

Послије члана 62. додаје се нови члан 62а, који гласи:

“Члан 62а.

(1) Министарство је обавезно да уведе систем оцјене ризика за превознике (у даљем тексту: Систем оцјене ризика).

(2) Систем оцјене ризика заснива се на броју и тежини повреда одредаба овог закона и прописа из области радног законодавства у друмском саобраћају које је поједини превозник починио, те на информацијама о саобраћајним прекршајима прибављеним у сарадњи с надлежним органима у Босни и Херцеговини, као и надлежним органима страних држава.

(3) Систем оцјене ризика састоји се од три категорије повреда:

1) врло тешка повреда,

2) тешка повреда,

3) мања повреда.

(4) Министар доноси правилник којим се детаљније уређују систем оцјене ризика за превознике, категорије повреда превозника, период и обим контроле превозника, контроле на путу и контроле у сједишту превозника, у року од шест мјесеци од дана ступања на снагу овог закона”.

Члан 18.

Члан 64. мијења се и гласи:

“(1) У вршењу послова инспекцијског надзора из члана 63. овог закона саобраћајни инспектор, поред овлашћења прописаних законом којим се уређује област инспекција, има право и дужност да:

1) наложи:

1. превознику усклађивање свог пословања са прописаним условима за обављање дјелатности,

2. аутобуској станици или терминалу усклађивање свог пословања са прописаним условима за обављање дјелатности,

3. вршење редовних и ванредних техничких прегледа возила,

4. уредно одржавање реда возње,

5. обављање послова особља аутобуских станица и терминала у складу са законом,

6. обављање послова возача и члана посаде возила на прописан начин,

7. упућивање возила на ванредни технички преглед у складу са овим законом, прописима донесеним на основу њега и прописима из безбједности саобраћаја,

8. упућивање возача и члана посаде возила на ванредни здравствени преглед у складу са овим законом и прописима о безбједности саобраћаја,

9. јединици локалне самоуправе доношење прописа из чл. 3, 45. и 51. овог закона,

10. јединици локалне самоуправе издавање рјешења о одобреној дјелатности превоза, лиценци такси превозника, легитимација за возаче, као и вођење регистра редова возње у складу са законом,

11. јединици локалне самоуправе поништавање или укидање издатог рјешења о одобреној дјелатности превоза, лиценци превозника, легитимацији за возаче,

12. јединици локалне самоуправе, односно привредној комори спровођење или поништавање или понављање поступка усклађивања и регистрације редова возње на начин утврђен законским и подзаконским прописима;

2) забрани:

1. вршење превоза супротно одредбама овог закона,

2. коришћење возила које не испуњава прописане услове за вршење затечене врсте превоза,

3. обављање техничког прегледа возила станицама за технички преглед возила, на период од 15 до 45 радних дана, ако запослено лице врши преглед возила супротно овом закону и прописима о безбједности саобраћаја на путевима и ако се не изврши рјешење инспектора из става 1. тачка 1) подтачка 3. овог члана, а у поновљеном случају на период од 46 до 90 радних дана,

4. обављање техничког прегледа возила станицама техничког прегледа возила, на период од 180 радних дана, након претходно два пута изречене мјере забрана обављања техничког прегледа возила, у претходне двије године, уз обавезу достављања приједлога за укидање одобрења надлежном органу, који је станица за технички преглед возила издао одобрење за вршење техничких прегледа возила,

5. наплаћивање услуга аутобуске станице и терминала ако не испуњавају прописане услове,

6. управљање возилом ако возач или члан посаде не испуњава услове прописане овим законом и прописима о безбједности саобраћаја;

3) искључи возило из саобраћаја:

1. на период до 30 дана ако се возило користи у околностима обављања нелегалне дјелатности превоза или ако се дјелатност превоза обавља супротно законским прописима, при чему се угрожава јавни интерес, интерес трећих лица или безбједност путника и других учесника у саобраћају,

2. на период до отклањања недостатака ако се превоз врши нерегистрованим или технички неисправним возилом, односно возилом код којег није извршен технички преглед или у којем се не налази важећи извод из лиценце или ако возилом управља лице које не испуњава услове прописане овим законом,

3. на период до 60 дана ако се ради о поновљеном случају коришћења возила из става 1. тачке 3) подтачке 1. овог члана.

(2) Возило се искључује из саобраћаја привременим одузимањем потврде о регистрацији или саобраћајне дозволе, регистарских таблица возила, без обзира на државу регистрације возила, а код такси возила и такси ознака.

(3) У случају да власник или корисник возила које је искључено из саобраћаја на начин прописан у ставу 2. овог члана одбија да о њему води бригу, Ауто-мото савез Републике Српске превози и депонује возило на локацију која је одређена за депоновање возила.

(4) Трошкове превоза и депоновања возила из става 3. овог члана сноси власник или корисник возила.

(5) У оквиру предузетих мјера из става 1. тачка 3) подт. 1, 2. и 3. и става 2. овог члана, надлежни орган је дужан да изда потврду о искључењу возила из саобраћаја, донесе рјешење, а може и да изда налог за упућивање возила на ванредни технички преглед и возача или члана посаде на ванредни здравствени преглед.

(6) Жалба на рјешење инспектора изјављује се Министарству у складу са Законом о управном поступку.

(7) Жалба на рјешење инспектора не одгађа извршење рјешења.

(8) Министар доноси правилник о садржају и облику акта за упућивање возила на ванредни технички преглед, акта за упућивање возача на ванредни здравствени преглед и потврде о искључењу возила из саобраћаја.

(9) Ауто-мото савез Републике Српске својим актима утврђује локације за депоновање возила и трошкове превоза и депоновања возила из ст. 3. и 4. овог члана, уз претходно прибављену сагласност Министарства”.

Члан 19.

Члан 65. се мијења и гласи:

“(1) Новчаном казном од 5.000 КМ до 15.000 КМ казниће се за прекршај превозник и друго правно лице које:

1) врши превоз а не испуњава или престане да испуњава опште и посебне услове за вршење превоза (члан 6, члан 7. став 1, чл. 8, 9. и 10. и члан 50. став 3),

2) врши превоз возилом које није технички прегледано (члан 13),

3) врши јавни превоз лица и ствари супротно одредбама члана 14. став 4. овог закона,

4) врши превоз који је овим законом забрањен (члан 17. ст. 2, 3. и 4),

5) врши превоз на аутобуској линији за коју не поседује регистровани ред возње и цјеновник услуга (члан 18. став 3),

6) врши линијски превоз лица закупљеним возилом или уступи вршење линијског превоза другом превознику (члан 20. став 3),

7) не почне или неуредно врши линијски превоз лица, обустави вршење линијског превоза лица (члан 21),

8) превози лица супротно одредбама члана 35. овог закона,

9) не користи или непрописно користи услуге аутобуских станица и терминала (члан 36),

10) непрописно врши ванлинијски превоз лица (чл. 47. и 48. и члан 49. ст. 1. до 4),

11) врши превоз за властите потребе супротно одредбама члана 57. и члана 58. ст. 1. и 3, члана 59. став 1. и члана 60. овог закона,

12) не пружа под једнаким условима свим корисницима услугу превоза (члан 61б. став 1),

13) не обезбиједи разумну и сразмјерну помоћ из члана 61в. став 4. овог закона,

14) не заустави возило и не поступи по наређењу инспектора (члан 63. став 4).

(2) За прекршаје из става 1. овог члана, новчаном казном од 500 КМ до 1.500 КМ, казниће се и одговорно лице у правном лицу.

(3) За прекршаје из става 1. овог члана, осим за прекршај из става 1. тачка 4) овог члана, новчаном казном од 2.000 КМ до 6.000 КМ казниће се предузетник који врши превоз.

(4) За прекршаје из става 1. тачка 4) овог члана, новчаном казном од 3.000 КМ до 9.000 КМ, казниће се предузетник који врши превоз.

(5) За прекршаје из става 1. тачка 1) овог члана, новчаном казном од 2.000 КМ до 6.000 КМ, казниће се физичко лице које врши превоз.

(6) За прекршаје из става 1. тачка 4) овог члана, новчаном казном од 3.000 КМ до 9.000 КМ, казниће се физичко лице које врши превоз.

(7) За прекршаје из става 1. т. 1), 2), 3), 7), 8), 9) 10), 11) и 14) овог члана, новчаном казном од 150 КМ до 450 КМ, казниће се и возач, односно члан посаде возила.

(8) За прекршај из става 1. тачка 1) овог члана може се изрећи заштитна мјера одузимање возила којим је почињен прекршај у поврату.

(9) За прекршај из става 1. тачка 4) овог члана обавезно ће се изрећи заштитна мјера трајног одузимања возила којим је почињен прекршај у поврату”.

Члан 20.

У члану 6б. у ставу 1. у тачки 1б) ријеч: “и” брише се и додаје се запета.

У тачки 17) последије ријечи: “закона” додају се запета и нове т. 18), 19), 20), 21), 22), 23), 24) и 25), које гласе:

“18) у возилу којим се врши превоз не посједује прописана документа и исправе (члан 12. став 5),

19) не почне или обустави вршење линијског превоза лица (члан 21),

20) не достави извјештаје у прописаном року (члан 42. став 5),

21) поступи супротно одредбама чл. 61г. и 61д. овог закона,

22) не пружи помоћ лицима са инвалидитетом или лицима смањене покретљивости (члан 61ђ),

23) поступи супротно одредбама чл. 61ж, 61з. и 61и. овог закона,

24) не обезбиједи одговарајуће информације путницима (члан 61ј. ст. 1. и 3),

25) не поступи у складу са чланом 61ј. ст. 6. и 7. овог закона”.

Члан 21.

У члану 73. у ставу 1. у тачки 1) ријечи: “став 9” замјењују се ријечима: “став 15”.

У тачки 2) ријечи: “став 8” замјењују се ријечима: “став 7”.

Члан 22.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 02/1-021-100/23
8. фебруара 2023. године
Бањалука

Председник
Народне скупштине,
Др **Ненад Стевандић**, с.р.

515

На основу члана 80. став 1. тачка 4. Устава Републике Српске, д о н о с и м

У К А З

О ПРОГЛАШЕЊУ ЗАКОНА О ИЗМЈЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ПРИВРЕДНИМ ДРУШТВИМА

Проглашавам Закон о измјенама и допунама Закона о привредним друштвима, који је Народна скупштина Републике Српске усвојила на Петој посебној сједници, одржаној 8. фебруара 2023. године, а Вијеће народа 16. фебруара 2023. године констатовало да се усвојени Закон о измјенама и допунама Закона о привредним друштвима не односи на витални национални интерес ниједног од конститутивних народа у Републици Српској.

Број: 01-020-842/23
17. фебруара 2023. године
Бањалука

Председник
Републике,
Милорад Додик, с.р.

ЗАКОН

О ИЗМЈЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ПРИВРЕДНИМ ДРУШТВИМА

Члан 1.

У Закону о привредним друштвима (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 127/08, 58/09, 100/11, 67/13, 100/17 и 82/19) у члану 6. став 2. мијења се и гласи:

“(2) Испуњеност услова из става 1. овог члана провјерава надлежни инспекцијски орган у року од 45 дана од дана достављања рјешења о регистрацији привредног друштва”.

Члан 2.

У члану 14. у ставу 4. ријечи: “односно управни одбор” и ријечи: “или управног одбора” бришу се.

Члан 3.

У члану 37. у ставу 2. ријечи: “60 дана” замјењују се ријечима: “шест мјесеци”, а ријечи: “три године” замјењују се ријечима: “десет година”.

Члан 4.

У члану 47. у ставу 1. ријечи: “док имају то својство” замјењују се ријечима: “која су настала по основу тог својства”, а ријечи: “три године” замјењују се ријечима: “десет година”.

У ставу 2. ријечи: “три године” замјењују се ријечима: “десет година”.

Послије става 3. додаје се нови став 4, који гласи:

“(4) Изузетно од става 1. овог члана, потраживања акционара отворених акционарских друштава по основу дивиденде застаријевају у року од десет година од дана доношења одлуке скупштине акционара о исплати дивиденде”.

Члан 5.

У члану 107. последије става 1. додају се нови ст. 2. и 3, који гласе:

“(2) У случају да је новчани дио основног капитала друштва са ограниченом одговорношћу једнак или већи од 5.000 КМ, најмање половина тог износа уплаћује се на привремену рачун до регистрације друштва, а остатак се уплаћује према роковима уплате новчаних улога, који су одређени у оснивачком акту, а најкасније у року од двије године од дана регистрације.

(3) Ако више лица оснивају друштво са ограниченом одговорношћу, минимални новчани дио за сваког оснивача не може износити мање од 1 КМ по оснивачу”.

Досадашњи став 2. постаје став 4.

Члан 6.

Члан 109. мијења се и гласи: